Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Γαλάτειαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Κῦμα* (καλλίτερα λίγα-λίγα·) *Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου* (καὶ βέβαια θὰ προοδεύσῃς·) *Σφίγγα* (χαίρω ποῦ ἔγεινες καλά· γράφε μου τώρα συχνότερα·) *Μοναστηράκι τοῦ Λεοβάδου* (χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου· ψευδώνυμα ὄχι, δὲν λέγονται·) *Ἀπόγονον τοῦ Κολοκοτρώνη* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Ρόδου Μοσχοβόλημα* (εὐχαριστῶ· τὰ ζητηθέντα ἐστάλησαν·) *Ἑλληνόπαιδα* (νὰ σὲ ἰδῶ λοιπόν!) *Ἀφελῆ Ξανθούλαν* (ἔστειλα μ' ἐπιστολήν·) *Ἑλληνικὴν Θεότητα* (ἐλήφθησαν·) *Τρελλόπαιδο τῆς Κερκύρας* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Στεναγμὸν τοῦ Ἀνέμου* (καμμίαν φορὰν γεμίζουν τὸ τουφέκι μὲ ἀλάτι, καὶ ὄχι μὲ σκάγια ἢ μὲ σφαῖρας, διὰ νὰ μὴ φονεύσουν, οὔτε νὰ πληγώσουν, ἀλλ' ἁπλῶς νὰ τσούξουν·) *Ἀριστείδη Καστρ.* (εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· θὰ τοῦ τὸ γράψω· γράφε μου καὶ σὺ συχνά, ἔστω καὶ μὲ μολύβι, γιὰ νὰ μαθαίνῃς·) *Τέλλον Ἄγραν* (χαιρετίσματα στὸν *Υἱὸν τῆς Σεμέλης* καὶ περαστικά του·) *Ἀπηλπισμένην Κόρην* (ἐλήφθησαν, εὐχαριστῶ πολὺ· ἔγεινες καλά;) *Ἀναμαμπούλαν* (ποῦ μοῦ γράφει σήμερα, καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ πρώτη ἐπιστολὴ ποῦ γράφει στὴ ζωή της· τί καμάρι γιὰ μένα!) *Κ. Π. Μπεν.* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Γλυκὴν Στοργὴν* (ναί, καὶ ἔστειλα λυσόχαρτο·) *Εὐγενὲς Ἰδανικὸν* (ἐλήφθησαν·) *Ἕσπερον* (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) *Ἄρην* (ἐλήφθησαν·) *Φυσιολάτριδα* (χαίρω ποῦ ἔγεινες καλά·) *Πρίγκιπα τοῦ Βυζαντίου* (περίεργον νάργοῦν τόσον!) *Τραλλιανὸν* (ὅταν στέλλῃ κανεὶς 15 Ἀσκήσεις, καὶ αἱ 15 εἶνε ὡραῖαι, τοῦ γράφω 15+15=30· αὐτὸ δὲν θὰ πῇ ὅτι ἔστειλε 30 Ἀσκήσεις πραγματικῶς, ἀλλ' ὅτι αἱ ὡραῖαι τοῦ ἐμετρήθησαν δυὸ φορές· ἐννόησες τώρα;) *Κρητικοπούλαν, Σύριανὸν Πολεμιστήν, Γλυκεῖαν Ἐλπίδα, Γόρδιον Δεσμόν, Μαραμένο Φοῦλι, Ὑπερασπιστὴν τοῦ Ἔθνους, κτλ. κτλ.*

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *28 Μαρτίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

12ος Διαγωνισμὸς Λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῶν μηνῶν Δεκεμβρίου—Μαρτίου Πνευματ. Ἀσκήσεων.

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 10ης Μαΐου).

172. Δεξίγριφος

Τὸ πρῶτον μου θὰ εὕρῃς εἰς τὰ πλοῖα,
Τὸ ἄλλο μου ἀκρωτῆρι ἑλληνικόν,
Τὸ ὅλον μου εἰς κάθε σπίτι ὑπάρχει,
Ὡς ἔπιπλον παραπολὺ κοινόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χὰμ

173. Συλλαβόγριφος

Ἓν ἐπίρρημα ποῦ ξέρεις
Μὲ δυὸ σύμφωνα ἑνώνω
Καὶ τῆς δδρογείου σφαῖρας
Μέγα τμῆμα φανερώνω.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Νευτάκι τοῦ Ἀβέρωφ

174. Μεταγραμματισμὸς

Νῆσος τοῦ Αἰγαίου εἶμαι·
Ὅπως εἶμαι ἂν μάφίσῃς·
Τὸ κεφάλι μου ἂν ἀλλάξῃς
Βασιλέα θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης τῶν Μεδίκων

175. Ἀστὴρ

* * * Ναντικατασταθοῦν οἱ
* * * ἀστερίσκοι διὰ γραμμά-
* * * των οὕτως ὥστε νάνα-
* * Ι * * * γνώσκεται: Ὁριζον-
* * * τίως ἀρχαῖος ἀρχιτέ-
* * * κτων, καθότως πόλις τῆς
* * * Ἑλλάδος, διαγωνίως δὲ πορθμὸς τῆς Ἑλλάδος καὶ Γάλλος τραγικὸς ποιητής.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φοῦλι

176. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν περίφημον Μάντιν, τὰ δὲ δεύτερα γράμματα ἀρχαῖον ὄνομα εὐρωπαϊκοῦ Κράτους γνωστότατον:

1, Ὄρος τῆς Ἑλλάδος· 2, Υἱὸς τοῦ Δαυΐδ· 3, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 4, Πολύτιμον μέταλλον· 5, Κράτος τῆς Ἀφρικῆς· 6, Ἀρχαία πόλις τῆς Λυδίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ροδοπαίου Ἑλληνόπαιδος

177. Μικτὸν

τχς-οι-υοηαι-τς-ιααεω

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζαρίνης

178. Γρῖφος.

μ
μ μ
Ο *Φὼρ*
μ μ
μ

1
N N

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἠχοῦς τῆς Ἠπείρου

Τέλος τοῦ 129ου Διαγωνισμοῦ

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἀρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 11

99. Ἱσπανία (εἰς, Πάν, ἴα.)—100. Ἰαπωνία-Λαπωνία.—101. Ἀσήρ-Ἄρης.

102.
Ρ
ΔΟΣ
ΡΟΔΟΣ
ΣΟΣ
Σ

103.
Α Κ
ΑΓΡΑ
Φ Α
ΕΚΛΑ
Ι Μ
ΟΣΣΑ
Σ Ι

104. *Ὁ Θεὸς πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησεν.* (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχους, λαμβανομένου ἐναλλὰξ ἑνὸς γράμματος ἀριστερόθεν καὶ ἑνὸς δεξιόθεν, ἕως νὰ μείνῃ ἡ μεσαία στήλη, ἀναγινωσκομένη μόνη της ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω.)—105-106. 1. *Κρήτη* (μΗΤΗΡ Καὶ ...) 2. *Τῆνος* (πόΣΟΝ ΗΤο...)—107. ΑΡΧΕ ΣΑΥΤΟΥ (Ἄτακτος, Ρυπαρός, Χρήσιμος, Ἐπιμελής, Σώφρων, Ἀσθενής, Ὑπερήφανος, Τραχύς, Ὄνειρον, Ὑγεία.) — 108. Δίκαια πράττων σύμμαχον ἕξεις Θεόν.—109. *Ἡ περισπωμένη εἶνε τόνος* (ὑπὲρ-εἰς-πω μὲ νῦ η-ναὶ τόνος.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωρισὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἐξ λέξεις ἁπλαῖ.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

ΛΥΡΑ ΤΟΥ ΦΕΡΑΙΟΥ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

Ψηφίσατε ὅλοι τὸν ἀγαπητόν μας

Δάφνης Στέφανον.

Δόσατε καὶ μίαν ψῆφον εἰς τὸν

Ἀλέξανδρον Μαυροκορδάτον *(ΙΒ',66)*

Ἀγαπητοὶ φίλοι,

Εἶμαι βέβαιος ὅτι πάντες ἀγαπᾶτε τὸ δοξασμένο *Στεφάνι τῆς Δόξης*. Πιστεύω ἀκόμη ὅτι θὰ θέλετε νὰ εὕρετε καὶ περίστασιν νὰ δείξετε τὴν ἀγάπην σας. Ἰδοὺ λοιπόν! ἡ περίστασις ἦλθε. Θὰ δείξετε τὴν ἀγάπην σας, ἐὰν ψηφίσετε πάντες τὸν

Δάφνης Στέφανον! *(ΙΒ',68)*

Διατί, *Μικρὰ Ἀριστοκρᾶτις*, θὰ ἀλλάξῃς τὸ ψευδώνυμόν σου;—*Ἀφελὴς Ξανθούλα.* *(ΙΒ', 67)*

Δέχομαι Cartes Postales πρὸς βραβευσιν μέχρι 17ης Ἀπριλίου. Λοιπὸν ὅσοι θέλετε, ἐμπρός!—***Δάφνης Στέφανος,*** P. R. Ναύπλιον. *(ΙΒ',69)*

Ὑπὸ τὸ κάτωθι ψευδώνυμον ἐμφανιζομένη γαιρετῶ πάντας τοὺς συνοδέλφους. Ἰδίως δὲ τοὺς ὁμωνύμους *Δάφνης Στέφανον*, καὶ *Δάφνης Κλωνάρι.*—***Δάφνης Ἄνθος.***

Τὴν *Ἀπηλπισμένην Κόρην* καὶ *Ἄγκυραν τῆς Εὐτυχίας* εὐχαριστῶ διὰ τὰ ἐν τῷ c.p. γραφέντα.—***Δάφνης Στέφανος.*** *(ΙΒ',71)*

Φιλτάτη *Ἀγνωστος*, γιὰ τὴ γιορτή σου χίλιες εὐχές.—***Δάφνης Στέφανος.***

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 16ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 157)

ΑΘΗΝΩΝ: Χρυσὸ Παγῶνι, Ἕλλη Μέμιτσα, Βασ. Κ. Νικολάου, Ω. Θωμόπουλος, Ἄρης Ἀριστ. Χατζηϊωάννου.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Μιχ. Ν. Ἀκριβός.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Δημ. Π. Βάλβης.
ΒΟΛΟΥ: Ι. Θ. Παλούκας, Χαρίκλεια Ἐμ. Κάτσικα, Σπ. Ἐμ. Κάτσικας, Ἀχ. Δημ. Σακελλαρίου, Ἰωαν. Ζάμπαλος, Παναγ. Δ. Μανώλης, Δημ. Χ. Χριστοδούλου, Δημ. Κ. Χονδρός.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Τάκης Γ. Μπαγδατόπουλος.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Γοργώ, Ναυσικὰ Μουσούρη, Σπ. Μαυρογιάννης, Φιφὴ Γ. Σκάρπα, Ἀλκιών.
ΛΕΧΑΙΝΩΝ: Ρίκα Ν. Ἀγγελοπούλου.
ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Θανος Π. Σκόγιαννης.
ΠΑΤΡΩΝ: Γιαν. Β. Παπανικολάου, Χρυσάνθη Μωραΐτου, Ἀνεμώνη.
ΣΥΡΟΥ: Ἑλένη καὶ Μαργαρίτα Μ. Ἔβερτ.
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ· Διπλοῦς Μενεξῆς (15, 16).
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ· Λιλίκα Δ. Λαρδίκου.
ΥΔΡΑΣ· Φλώρα Α. Μουσταϊζῆ, Ἀννίτσα Θ. Πετροπούλου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ· Σοφία Κοζαδίνου, Νίκος Κοζαδίνος, Τερψιχόρη Κανισκέρη, Χρυσαλλίς, Παναγ. Ν. Ζαμαρίας, Ζερυρτις, Ἔνδοξος Ἰωλκίς, Μπουμπουκάκι.
ΒΟΥΡΛΩΝ· Ἀναξαγόρας.
ΚΥΔΩΝΙΩΝ· Ἀθηνᾶ Ε. Δάδαινα.
ΚΩΝΠΟΛΕΩΣ· Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου, Βυζαντινὴ Ἀηδών.
ΣΑΜΟΥ· Νίκος Κ. Μάνωλας, Κώστας Κ. Μάνωλας, Χριστοφ. Χ. Δημητριου, Μανουὴλ Δ. Καΐπας, Νίκος Ξ. Γιοκαρίνης, Νίκος Ξένου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων δοθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: ΠΑΝΑΓ. Ν. ΖΑΜΑΡΙΑΣ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ ΝΑΥΣΙΚΑ ΜΟΥΣΟΥΡΗ ἐν Κερκύρᾳ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἕκαστος ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου.

Οἱ ἀποστείλαντες ἄγευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὔτε οἱ ἀποστείλαντες πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον ὀθωμανικὸν 10 παρὰ ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτά· ὥστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρά).

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Ἀπριλίου:

ΘΕΑΤΡΟΝ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

[Ψυχοπατέρας — Τρίτος — Κωμῳδία τοῦ Θανάτου — Μυστικὸ Κοντέσσας Βαλέραινας. — Φωτεινὴ Σάντρη. — Στέλλα Βιολάντη. — Ραχήλ. — Πειρασμός. — Ψυχοσάββατο. — Χερουβείμ.]

Κάθε Τεῦχος, δεκαπενθήμερον, θὰ περιέχῃ ἀπὸ ἓν ὁλόκληρον ἔργον, καὶ θὰ στοιχίζῃ εἰς τοὺς ἐγγραφομένους ἀπὸ τώρα συνδρομητάς

ΜΟΝΟΝ 80 ΛΕΠΤΑ

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.—2259

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. 10,—
Ἐξάμηνος	» 4,50	Ἐξάμηνος	» 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος *Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἀπριλίου 1912* *Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 19*

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ' *(Συνέχεια)*

— Μάλιστα, κύριε πλοίαρχε. Μποροῦμε τώρα νὰ ζοῦμε ὅλοι στὴ Ροχέττη, μὲ τὸ εἰσόδημα τοῦ κτήματος, μὲ τὴ μικρή μας γεωργία καὶ κτηνοτροφία· ὁ πατέρας μου λοιπὸν εἰμπορεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ κοντά μας, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἔκαμε τίποτε ἐκεῖ κάτω...

— Τὸ ὁποῖον εἶνε καὶ πιθανόν...

— Πολὺ φοβοῦμαι...

— Ἀλλ' ἀφοῦ ἡ μητέρα σου εἶνε ἄρρωστη, ποιὸς διευθύνει τὸ κτῆμα;

— Ὡς τώρα, ἡ ἀδελφή μου κ' ἐγώ· ἀφότου ἔφυγα, ἡ ἀδελφή μου μονάχη της.

— Καὶ τί ἡλικίαν ἔχει;

— Εἶνε δυὸ ἔτη μικροτέρα μου... δεκαπεντέμισυ ἐτῶν.

— Καὶ ποιὸς σᾶς ἔμαθε νὰ καλλιεργεῖτε τὴ γῆ καὶ ν' ἀνατρέφετε ζῶα;

— Κανείς. Διαβάζαμε τὰ βιβλία ποῦ μᾶς ἐδιάλεξε ὁ πατέρας κ' ἐπαίρναμε τὰς συμβουλὰς τῶν χωρικῶν.

— Ὁ πατέρας σας, φεύγων, ἤξευρεν ὅτι σεῖς οἱ δυὸ θὰ διευθύνατε τὸ κτῆμα;

— Μάλιστα, πλοίαρχέ μου. Ἡ μαμμὰ ἦτο ἄρρωστη πρὸ πολλοῦ. Ἐκοιμᾶτο διαρκῶς διὰ ναποκοιμίζῃ τὴ λύπη της. Ἡ καϋμένη μου ἡ μητέρα!...

— Τότε λοιπὸν ὁ πατέρας σας ἔχει μεγάλη ἐμπιστοσύνη σὲ σᾶς τοὺς δύο.

— Ὤ, βέβαια, ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως ὁ Πέτρος. Πρὶν φύγῃ, μᾶς ἔκαμε μεπληρεξούσιον εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖον νὰ διαπραγματευώμεθα κατὰ τὴν ἀπουσίαν του ὅλας τὰς ὑποθέσεις, ἀκόμη καὶ νὰ τραβοῦμε χρήματα, ἐὰν ἐλαμβάναμεν ἀνάγκην, ἀπὸ τὸν συμβολαιογράφον.

— Τότε θὰ ἠμποροῦσες νὰ ταξειδεύσῃς καὶ ὑπὸ ἄλλους ὅρους...

— Ναί, βέβαια, καὶ χωρὶς νὰ πάρω λεπτόν, διότι εἴχαμεν πωλήσῃ εἰς μίαν ἡμέραν δένδρα ἀξίας πέντε χιλιάδων φράγκων, καὶ καθ' ἑβδομάδα ἐπωλούσαμεν τὰ προϊόντα μας. Ἀλλὰ δὲν ἦτο φρόνιμον νὰ πάρω μαζί μου χρήματα, ἀφοῦ ἄφινα μόνας δύο γυναῖκας, χωρὶς νὰ γνωρίζω πότε καὶ πῶς θὰ εὕρισκα τὸν πατέρα μου. Ἐπροτίμησα νὰ ταξειδεύσω ἐργαζόμενος.

— Τὰ αἰσθήματά σου μοῦ ἀρέσουν πολύ, εἶπεν ὁ κ. Δελάρζ. Καλὸν εἶνε νὰ κάμνῃ κανεὶς τὸ καθῆκόν του· ἀλλ' ἀκόμη καλλίτερον εἶνε νὰ κάμνῃ κανεὶς περισσότερον ἀπὸ τὸ καθῆκόν του.

Ὁ Πέτρος ὥρμησε πρὸς τὸν λαμπρὸν ἄνθρωπον τείνων τὴν χεῖρα. Ὁ πλοίαρχος τοῦ τὴν ἔσφιξε λέγων:

— Εἰς τὸ Βουένος Ἄϋρες θὰ σὲ παρουσιάσω καὶ θὰ σὲ συστήσω εἰς τὸν πρόξενον τῆς Γαλλίας, ὁ ὁποῖος εἶνε φίλος μου. Αὐτὸς θὰ σὲ βοηθήσῃ εἰς τὰ διαβήματά σου καὶ πολὺ γρήγορα θὰ ἐναγκαλισθῇς τὸν ἀγαπητόν σου πατέρα.

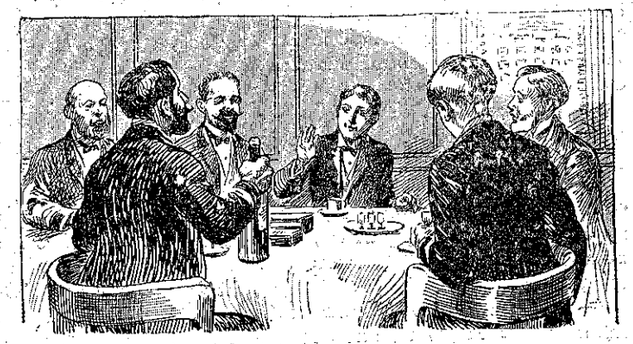

«Ὄχι, εὐχαριστῶ, εἶπε...» (Σελ. 162, στ. 6').

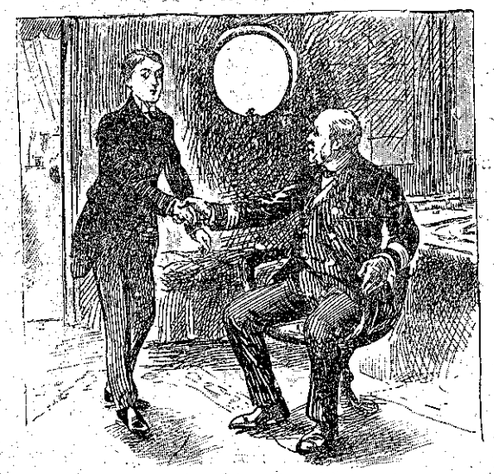

«Ὁ Πέτρος ὥρμησε τείνων τὴν χεῖρα...» (Σελ. 161, στ. 6')

Ὁ Πέτρος γίνεται γραμματεὺς τοῦ πλοιάρχου

— Ὤ, εὐχαριστῶ, σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, πλοίαρχέ μου, ἀνέκραξεν ὁ Πέτρος. Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὴν καλωσύνην σας. Σᾶς παρακαλῶ τώρα νὰ μοῦ εἰπῆτε τί ἐργασίαν θὰ κάμνω πλησίον σας.

— Ὁμιλεῖς καὶ γράφεις τρεῖς γλῶσσας, μοῦ εἶπαν.

— Μάλιστα, κύριε πλοίαρχε.

— Θὰ μοῦ μεταφράσῃς αὐτὸ τὸ ἱσπανικὸν ἔγγραφον γαλλικά, γερμανικὰ καὶ ἀγγλικά. Εἶσαι μουσικός; παίζεις πιάνο;

— Ναί, ἀλλὰ μετρίως. Ἓν ἔτος τώρα εἶχα νὰ κάμω περισσότερον μὲ τὰ ξυλουργικὰ καὶ τὰ κηπουρικὰ ἐργαλεῖα παρὰ μὲ τὰ κόκκαλα τοῦ πιάνου. Ἐν τούτοις ἐπαίζαμε *κάτρ-μαὶν* μὲ τὴν Καμίλλην δύο ὥρας τὴν ἡμέραν.

— Θὰ παίζῃς λιγάκι πιάνο στὸ σαλόνι, διὰ νὰ ζωηρεύουν αἱ ἑσπερίδες. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ πλήττουν οἱ ἐπιβάται

μου. Καὶ θὰ μὲ ἀντιπροσωπεύῃς εἰς τὰ φορῶντα τὰς διασκεδάσεις.

— Μεγάλη μου τιμή, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος, χαιρετῶν εὐσεβάστως μὲ τὴν ἀφελῆ ἐκείνην χάριν, ἡ ὁποία ἦτο τὸ ἰδιαίτερόν του θέλγητρον.

Ἤρχισε τὴν ἐργασίαν του καὶ ὁ πλοίαρχος ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγνωσίν του. Τῷ εἶχε δώσῃ νὰ κάμῃ τὰς μεταφράσεις ἐκείνας διὰ νὰ μὴ λησμονῇ τὰς ξένας γλώσσας, αἱ ὁποῖαι ἠμποροῦσαν νὰ τῷ χρησιμεύσουν. Ἡ αὐτὴ πατρικὴ σκέψις τὸν ὡδήγει, ὅταν τὸν ἐπεφόρτιζε νὰ διασκεδάζῃ τοὺς ἐπιβάτας του μὲ μουσικήν. «Ἔτσι, ἐσυλλογίζετο, θὰ μελετᾷ πάντοτε ὀλίγον καὶ δὲν θὰ ξεχάσῃ ὅ,τι ξεύρει».

Ἡ ὥρα τοῦ γεύματος ἐπλησίαζεν. Ἐκάλεσε τὸν ὑποπλοίαρχον, ἕνα ὡραῖον νέον, μὲ χαλκόχρουν ἀρρενωπὸν πρόσωπον, ἐμπνέον ἐκ πρώτης ὄψεως τὴν συμπάθειαν.

— Κύριε Ροαγιέ, τῷ εἶπε, σᾶς συνιστῶ τὸν κόμητα Πέτρον Ριονσαί, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξειδίου, θα εἶνε ὁ γραμματεύς μου. Ὁδηγήσατέ τον εἰς τὸ καρρὲ τῶν ἀξιωματικῶν. Θα εἶνε μαζί σας.

— Καλῶς ἤλθατε, εἶπεν ὁ ὑποπλοίαρχος πρὸς τὸν Πέτρον. Σκοπεύετε νὰ γίνετε ναυτικός;

— Μα τὴν ἀλήθειαν, ἀπήντησεν ὁ νέος, δὲν μ'ἐλκύει πολὺ αὐτὸ τὸ στάδιον· καὶ διὰ νὰ τὸ ἀκολουθήσῃ κανείς, πρέπει νὰ τὸ ἀγαπᾷ ἐμπαθῶς, διότι εἶνε τραχύ.

— Πραγματικῶς, εἶπεν ὁ κ.Δελάρζ, εἰς τὸν ὁποῖον ἔκαμεν ἐντύπωσιν αὐτὴ ἡ ἀπάντησις.

— Ἄλλως τε καὶ νὰ εἶχα τὴν πλέον ἀκατανίκητον κλίσιν, θὰ τὴν κατέπνιγα, διὰ νὰ μὴν ἀποχωρισθῶ ποτὲ πλέον τοὺς γονεῖς μου καὶ τὴν ἀδελφήν μου. Ἡ παροῦσα δοκιμασία εἶνε πολὺ σκληρά. Ἡ μητέρα μου θὰ χρειασθῇ μεγάλην ἠθικὴν ἀνακούφισιν, διὰ νὰ συνέλθῃ. Θὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔχῃ κοντά της, καὶ ὅσῳ τὸ δυνατὸν εὐτυχεστέρους, ὅλους ὅσους ἀγαπᾷ.

— Ὁπωσδήποτε χρειάζεται εὐφυΐα δι' ὅλους τοὺς δρόμους ποὺ ἀνοίγονται ἐμπρός μας, προσεθέσεν ὁ κ. Ροαγιέ.

Κ' ἐπῆρε μαζί του τὸν Πέτρον, διότι οἱ κώδωνες ἀνήγγελλον τὸ γεῦμα. Μετ' ὀλίγον ἐκάθηντο εἰς τὸ τραπέζι, εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, τὴν προωρισμένην διὰ τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ πλοίου.

Εἰς τὸ καρρὲ τῶν ἀξιωματικῶν.

Μὲ ὅλην τὴν ἐξωτερικήν των τραχύτητα, οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἦσαν ἀγαθαὶ καὶ εὐγενεῖς φύσεις. Ὑπεδέχθησαν φιλικώτατα τὸν προστατευόμενον τοῦ πλοιάρχου, ὁ ὁποῖος ὑπεχρεώθη νὰ ξαναδιηγηθῇ τὴν ἱστορίαν του, διὰ νὰ τοῖς ἐξηγήσῃ τὴν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν παρουσίαν του.

Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια, ἠθέλησαν νὰ τὸν κάμουν νὰ πιῇ κονιὰκ καὶ νὰ καπνίσῃ ἕνα ποῦρον. Ἀλλ' ἂν ἕως τότε δὲν εἶχαν ἰδῇ παρὰ τὸν καλοανατεθραμμένον ἔφηβον, τὸν γλυκὺν καὶ ἥμερον ὡς κορίτσι, τώρα ἔβλεπαν τὸ δυνατὸν ἀγόρι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ ἔβγαινεν ὁ τέλειος εὐπατρίδης.

—Ὄχι, εὐχαριστῶ, εἶπεν· δὲν ἐκάπνισα ποτέ μου καὶ δὲν θέλω νἀρχίσω. Ὁ πατέρας μου δὲν καπνίζει καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ τὸν μιμηθῶ, τόσον διὰ τὴν ὑγείαν μου, προσέθεσεν, ὅσον καὶ διὰ νὰ μὴν εἶμαι δυσάρεστος εἰς τὴν μητέρα μου. Δὲν θὰ θελήσετε βέβαια νὰ μὲ παρασύρετε νὰ τὸν παρακούσω καὶ νὰποκτήσω μίαν συνήθειαν, τὴν ὁποίαν μὲ κόπον θἀπεβάλλα κατόπιν.

—Ἀλλὰ κανεὶς δὲν θὰ τὸ μάθῃ, εἶπεν ὁ ὑποπλοίαρχος γελῶν· ἐγὼ ἐπὶ δύο ἔτη, ἀπὸ τὰ ἕνδεκα ἕως τὰ δεκατρία, ἐκάπνιζα κρυφά.

—Δὲν μ'ἀρέσει νὰ κάμνω τίποτε κρυφά, εἶπεν ὁ Πέτρος ὑπερηφάνως. Δὲν θὰ ἠμποροῦσα νὰ κυττάξω κατὰ πρόσωπον τὸν πατέρα μου ἂν τὸν ἀπατοῦσα ποτὲ εἰς τὸ παραμικρόν.

—Εἶσθε εἰς τόσον βαθμὸν εὐσυνείδητος;

—Ὦ, ναί, καὶ ὁ πατέρας μου τὸ ξεύρει. Δι' αὐτὸ μοῦ ἔχει ἐμπιστοσύνην ἀπόλυτον. Ξεύρει, ὅτι ἡ ἀδελφή μου κι' ἐγὼ εἴμεθα ἀνίκανοι νὰ ποῦμε καὶ τὸ ἐλάχιστον ψεῦμα. Ὅταν εἴμεθα μικροί, μοῦ ἔλεγε: «Μὴν ψεύδεσθε ποτέ. Λέγετέ μᾶς ὅ,τι σᾶς συμβαίνει, ὅ,τι κάμνετε. Ὁσάκις κάμνετε κανένα κακόν, νὰ ἔρχεσθε, νὰ μοῦ τὸ ἐξομολογῆσθε εἰλικρινῶς.» Καὶ τὸ ἐκάμναμεν.

—Δὲν σᾶς ἐμάλωνε;

—Ὦ, ὄχι! Μᾶς ἔδιδε μόνον νὰ ἐννοήσωμεν διατί ἦτο κακὸν καὶ μᾶς ἔπειθε διὰ τῆς λογικῆς, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ ξανακάμωμεν. Αὐτὸ μᾶς ἔφθανε.

—Ἔτσι ἐννοῶ τὴν ἀνατροφήν, εἶπεν ὁ ὑποπλοίαρχος Ροαγιέ, ἔτσι μορφώνεται χαρακτήρ. Αἱ τιμωρίαι, τὸ ξύλον, κάμνουν ψεύστας καὶ ταπεινούς, ἢ προκαλοῦν τὴν ἐπανάστασιν. Ἂν ἀποκτήσω ποτὲ παιδιά, θὰ προσπαθήσω νὰ τα κάμω νὰ σᾶς ὁμοιάσουν, κύριε Ριονσαί.

—Σᾶς εὐχαριστῶ, μὲ κολακεύετε πολύ, εἶπεν ὁ Πέτρος κοκκινίζων.

—Ὥστε λοιπόν, οὔτε ἕνα ποτηράκι κονιάκ; ἠρώτησεν ὁ δεύτερος ὑπυπλοίαρχος Κορνίς.

—Ὄχι, σᾶς παρακαλῶ, μὴν ἐπιμένετε· δὲν ἔχει κανὲν θέλγητρον δι' ἐμέ. Εἰξεύρω, ὅτι θὰ εὐχαριστήσω τοὺς ἰδικούς μου μὴ πίνων πνευματώδη ποτά, διὰ πολὺν ἀκόμη κοιρὸν καὶ ἴσως διὰ παντός. Θὰ τὸ κάμω.

— Ὡρισμένως εἶσαι πολὺ φρόνιμος, ἀνέκραξεν ὁ ὑποπλοίαρχος Κορνίς· θὰ πιοῦμε τὸ μερτικό σας στὴν ὑγειά σας.

—Θὰ μ' εὐχαριστήσετε πολύ, εἶπεν ὁ Πέτρος χαίρων ὅτι ἀπηλλάσσετο ἀπὸ τὰς ὀχληρὰς αὐτὰς προτάσεις, αἱ ὁποῖαι προήρχοντο μὲν ἐξ ἀγαθοῦ αἰσθήματος, ἀλλὰ τὸν ἠνάγκαζαν ν' ἀρνῆται ἐπιμόνως, τὸ ὁποῖον ἠμποροῦσε ἐπιτέλους νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς ἀγένεια.

Ἐν τῷ μεταξὺ εἰσῆλθεν ἕνας ὑπηρέτης καὶ εἶπεν ὅτι ὁ πλοίαρχος ἀνέμενε τοὺς κυρίους ἀξιωματικοὺς εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῆς πρώρας.

Ἐσηκώθησαν ὅλοι ἀμέσως, εὐπειθεῖς εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ ἀνωτέρου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ

Ἑσπερὶς ἐπὶ τοῦ πλοίου.

Ὁ καιρὸς ἦτο πολὺ ὡραῖος. Κανεὶς δὲν ὑπέφερε, διότι ἡ θάλασσα ἦτο γαληνιαία. Τὸ θέρος παρετείνετο καὶ ἡ παράτασις αὐτὴ ηὐνόει τοὺς ἐπιβάτας τῆς «Ὠβέρνης» καὶ τοὺς ἀπήλλασσεν ἀπὸ τὰς ἰδιοτροπίας, τὰς κάποτε ἀγρίας, τοῦ Γασκωνικοῦ Κόλπου.

Ἡ μεγάλη αἴθουσα καταφώτιστος, ἦτο γεμάτη κόσμον. Ἄλλοι ἔπαιζαν, ἄλλοι ἐδιάβαζαν, ἄλλοι περιεστοίχιζαν τὸ πιάνο. Μεταξὺ αὐτῶν ἦτον ὁ πλοίαρχος καὶ ἡ κυρία Ζολιὲ μὲ τὴν κόρην της.

Ὅταν εἶδαν τὸν Πέτρον, ἐμειδίασαν πρὸς χαιρετισμὸν καὶ τῷ ἔτειναν τὰς χεῖρας, τὰς ὁποίας ἐκεῖνος ἠσπάσθη κατὰ τὴν συνήθειάν του. Τοῦτο ἐξέπλεξε κάπως τοὺς παρευρισκομένους, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τοὺς ἀπαρέσῃ. Ἂν κ' ἐγκατέλειψε τοὺς κομψοὺς καὶ ἱπποτικοὺς τρόπους τῶν πατέρων της, ἡ σημερινὴ κοινωνία ἐν τούτοις τοὺς ἐκτιμᾷ. Οἱ σπάνιοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι τοὺς διατροῦν, διακρίνονται πάντοτε τιμητικῶς ἐν τῷ μέσῳ τῶν πολυαρίθμων ὀπαδῶν τοῦ συγχρόνου *σανφασονισμοῦ*. Ἡ εἰλικρινὴς ἄλλως τε ἁπλότης τοῦ νεαροῦ κόμητος ἐμαρτύρει ὅτι ἡ εὐγενικὴ ἐκείνη χάρις τῷ ἦτο φυσικὴ καὶ ὄχι προσποιητή. Μὲ μίαν λέξιν, ἦτο εὐπατρίδης, ἀριστοκράτης, καθ'ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΦΛΩΡΙ ΚΑΙ ΠΕΝΤΑΡΑ

Λέει φλωρὶ περήφανο
Σὲ φτωχὴ πεντάρα:
— Ποιὰ τοῦ κόσμου σ' ἔπλασε
Τάχα κουταμάρα;
«— Κι' ὅμως! Μὲ ἀδελφοῦλές μου.
Τόσες κι' ἄλλες τόσες
Κάποτε σὲ ἀλλάξανε...
Λὲν οἱ κακὲς γλῶσσες!»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΤΡΙΚΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΣΟΙ διαβάζουν τὸν «Πέτρον Ριονσαί», θυμάζουν, φαίνεται, πολὺ τὸν μικρὸν ἥρωα καὶ συλλογίζονται: ὑπάρχουν λοιπὸν τοσον ἔκτακτα παιδιά;..

Ἀλήθεια εἶνε σπάνια, ἀλλὰ ὑπάρχουν. Εἰμπορεῖ κανεὶς νἀπαντήσῃ καὶ εἰς τὴν ζωήν, εἰς τὴν πραγματικότητα. Ἐγὼ ἔξαφνα γνωρίζω μερικά, ποὺ μοῦ ἐνθυμίζουν πολὺ τὸν Πέτρον Ριονσαί. Κ' ἓν ἀπὸ τὰ καλλίτερα, ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, εἶνε τὸ παιδί, περὶ τοῦ ὁποίου μοῦ δίδεται σήμερον ἀφορμὴ νὰ σᾶς ὁμιλήσω. Τὸ παιδὶ αὐτὸ παρουσιάζει καὶ κάτι ἄλλο ἐξαιρετικόν: διαψεύδει τὴν παροιμίαν ποὺ λέγει ὅτι «ἀπὸ ρόδο βγαίνει ἀγκάθι». Εἶνε παρατηρημένον τῳόντι, ὅτι τὰ παιδιὰ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν σπανίως εἶνε ἀντάξια τῶν γονέων των. Συχνὰ μάλιστα γίνονται ἠλίθιοι καὶ ἀσήμαντοι ἀνθρωπίσκοι. Ἀλλὰ τὸ παιδί, περὶ τοῦ ὁποίου θὰ σᾶς ὁμιλήσω, ἐνῷ ἔχει τόσον ἔξοχον πατέρα, πολλοὶ προβλέπουν ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ τὸν ἐπισκιάσῃ. Εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ κ. Κωστῆ Παλαμᾶ, τοῦ μεγάλου μας ποιητοῦ, τοῦ μεγαλητέρου τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων. Καὶ αὐτὸς ποιητὴς μὲ ὡραῖον τάλαντον, πρωϊμότατον, καὶ αὐτὸς λόγιος, μὲ γνῶσιν καὶ μὲ γνώσεις, μελετητής, κριτικώτατος. Καὶ καλὸ παιδί, ἥσυχον, φρόνιμον, σεμνόν, τοῦ *σπιτιοῦ*, ἀφωσιωμένον εἰς τοὺς γονεῖς του, εὐπειθές, μὲ ἀνατροφήν, μὲ χαρακτῆρα. Ποτὲ δὲν τοὺς ἔδωσεν ἀφορμὴν λύπης καὶ σοβαροῦ παραπόνου, ποτὲ δὲν ἠκούσθη διὰ τίποτε κακόν. Δεκαπέντε ἐτῶν ἐτελείωσε τὸ Γυμνάσιον κ' ἐστάλη εἰς τὴν Εὐρώπην διὰ νὰ σπουδάσῃ ἐμπορικά. Ἔζησε *μόνος του*, χωρὶς ἐπίβλεψιν, χωρὶς κηδεμονίαν, εἰς τὴν Ἑλβετίαν, εἰς τὴν Γερμανίαν, εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Δὲν παρεξετράπη ὅμως, δὲν παρεσύρθη, δὲν ἐχάθη, ὅπως θὰ ἐχάνετο ἴσως ἕνας ἄλλος ξενιτευόμενος ἀπὸ τέτοιαν ἡλικίαν, μόνος μέσα εἰς τοὺς πειρασμοὺς τῶν εὐρωπαϊκῶν μεγαλοπόλεων. Κ' ἐγύρισεν ἀφοῦ ἔμαθεν ὅσα τοῦ ἐχρειάζοντο. Τώρα κάμνει τὴν θητείαν του εἰς τὸν στρατόν. Κατόπιν θὰ ξενιτευθῇ πάλιν διὰ ν' ἀρχίσῃ τὸ στάδιόν του. Θὰ γίνῃ ἔμπορος. Καὶ θὰ εἶνε συγχρόνως λόγιος καὶ ποιητής. Τὸ ἕνα, βλέπετε, δὲν ἐμποδίζει τὸ ἄλλο, δι' ἐκείνους ποὺ ἔχουν θέλησιν, σταθερότητα καὶ ἰδιοφυΐαν, ὥστε νὰ συνδυάζουν τὰ πρακτικὰ μὲ τὰ ὑψηλότερα. Καὶ ὁ Ἀδαμάντιος Κοραῆς, εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ Λεάνδρου Παλαμᾶ, ἐμπορεύετο εἰς τὸ Ἀμστερδαμ...

Χθές, μαζὶ κατὰ σύμπτωσιν, ἔλαβα ἕνα βιβλίον καὶ ἕνα γράμμα. Τὸ γράμμα, ἀπὸ φίλον μας συνδρομητήν, μ' ἐρωτοῦσεν: «Ὑπάρχουν παιδιὰ σὰν τὸν Πέτρον Ριονσαί;» Τὸ βιβλίον ἐπεγράφετο: «Λεάνδρου Παλαμᾶ — Ἡ Φοινικιά — ἀναλυτικὸ σημείωμα». Καὶ εἶπα: Νὰ λοιπὸν ποῦ ὑπάρχουν! Ὁ νεαρὸς Παλαμᾶς δὲν εἶνε ἓν ἀπ'αὐτά; Καὶ ὅσον ἐσυλλογιζόμην τὴν ζωήν του, τὴν ὑποστασίν του, τὸ ἔργον του, τόσον ἐπειθόμην δι' αὐτὸ κ' ἐμακάριζα τοὺς γονεῖς του Τί εὐτυχισμένοι, ἀλήθεια! Φαντάσθῆτε: αὐτὸ τὸ βιβλίον τοῦ νεαροῦ Παλαμᾶ ἀναλύει τὴν Φοινικιάν, δηλαδὴ ἕνα ποίημα τοῦ πατέρα του! Τὸν περασμένον χειμῶνα, ἕνα βράδυ, ἐδιαβάσθη ἡ ὡραία αὐτὴ μελέτη ἐνώπιον τῆς «Φοιτητικῆς Συντροφιᾶς». Καὶ ὁ πατέρας, ὁ μεγάλος Παλαμᾶς, εἶχε τὴν εὐτυχίαν νἀκούσῃ τὸν υἱόν του τὸν ἴδιον, νὰ ὁμιλῇ δημοσίᾳ δι' ἕνα του ἔργον. Καὶ πῶς; μὲ γνῶσιν, μὲ κρίσιν, μὲ φιλολογικὴν σεμνότητα, μὲ λεπτότητα, ὅπως θὰ τὸ ἔκαμνεν ἕνας καλὸς κριτικός... ἡλικιωμένος. Δὲν εἶνε σπάνιον αὐτό; Δὲν εἶνε συγκινητικόν; Δὲν εἶνε τῳόντι μία μεγάλη πατρικὴ εὐτυχία;

Εἰς τὸ τέλος ὁ νεαρὸς κριτικὸς εἶπε: «Ἴσως θὰ ἔπρεπε νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὲ συγχωρήσετε, ἂν παραβαίνοντας τὰ καθιερωμένα, πῆρα γιὰ θέμα ἔργον ποῦ φέρει τόνομα τοῦ πατέρα μου. Δὲν τὸ ἔπραξα ὅμως γιατὶ ἕνας στοχασμός, λεπτότερος, μοῦ ἦλθε 'στὸ νοῦ: Ὁ ποιητὴς ἑνώνει μέσα του τὸν ἄυλο δημιουργὸ καὶ τὸν ὑλικὸν ἄνθρωπο. Ὅσο καὶ ἂν τὰ δύο αὐτὰ πλάσματα ἀλληλοδένονται καὶ ἀλληλοεπηρεάζονται, εἶνε πλάσματα χωριστά, τοὐλάχιστον γιὰ τὸν τρόπο ποῦ ἐμεῖς συγκοινωνοῦμε μ' αὐτά. Ὁ ποιητής, κι' ἂς στέκεται κοντά μας, κι' ἂς μᾶς εἶνε γνώριμος, ἀπὸ μιὰν ἄλλη ὄψι μᾶς φαίνεται σὰν ξένος, σαν ὀρφανὸς καὶ σὰν ἄτεκνος. Κι' ἔτσι τὴ «Φοινικιά», ποῦ σήμερα σᾶς μίλησα γι' αὐτή, μοῦ φαίνεται σὰν νὰ τὴν ἔγραψεν ἕνας ποιητὴς (καθὼς λέγει ὁ ἴδιος ὁ Παλαμᾶς 'στὸν πρόλογό του,) *ποὺ πέρασε καὶ πέθανε τῶρα.*»

Καθὼς βλέπετε, καὶ ὁ νέος Παλαμᾶς μεταχειρίζεται ὅπως ὁ πατέρας του τὴν δημοτικήν. Τόσον εἰς τὰ ποιήματα καθὼς καὶ εἰς τὰ πεζά του. Εἶνε μάλιστα ἀπὸ τοὺς φανατικωτέρους μεταξὺ τῶν νέων δημοτικιστῶν καὶ κάποτε μάλιστα ποῦ ἕνας ἐπιφανὴς «γλωσσαμύντωρ», ὁμιλῶν περὶ τοῦ γλωσσικοῦ, εἰς ταραχώδεις ἡμέρας, ἀπέδιδεν εἰς τοὺς «μαλλιαροὺς» μεταφράσεις τὰς ὁποίας δὲν ἔκαμαν ποτέ, (*Κεχριμπάρα* ἀντὶ Ἠλέκτρα, ἢ *Κρυφὸ Τσιμπούσι* ἀντὶ «Μυστικὸς Δεῖπνος,) ὁ μικρὸς Παλαμᾶς εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὸν διακόψῃ ἀναφωνῶν:

— Αὐτὰ δὲν εἶνε ἀλήθεια!..

Οἱ ἀκροαταί, ἐξημμένοι, ὥρμησαν κατὰ τοῦ μικροῦ αὐθάδους νὰ τὸν κακοποιήσουν. Ἀλλ' ἅμα ἔμαθαν ποῖος ἦτο, τὸν ἐσεβάσθησαν καὶ ὀπισθοχώρησαν. Πῶς τὸ παιδὶ τοῦ Παλαμᾶ ἦτο δυνατὸν νὰ ἔχῃ ἄλλας ἰδέας ἀπὸ τὸν πατέρα του. Καὶ εἰς τοῦτο ἀκόμη ἔβλεπαν τὸν καλὸν κι' εὐπειθῆ υἱόν, τὸν ὁπαδὸν καὶ τὸν ὑπερασπιστήν, τοῦ ὁποίου ἐξετίμων τὸ θάρρος καὶ τὴν γενναιότητα. Καὶ εἰς τὰς τρικυμιώδεις βλέπετε στιγμάς, κατὰ τὰς ὁποίας πιστεύεται ἡ συκοφαντία καὶ ἐξεγείρονται ταχυρώτερα ἔνστικτα τοῦ πλήθους, μία ἀρετή, μία υἱϊκὴ στοργὴ καὶ πειθαρχία, λάμπουσα ἔξαφνα, γίνεται σεβαστὴ κ' ἐπιβάλλεται...

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

[Ὁ κερκυραῖος ποιητὴς Γεράσιμος Μαρκορᾶς ἀπέθανε τὸν περασμένον Αὔγουστον. Ὁ κ. Φαιδων σᾶς ἔγραψε τότε περὶ αὐτοῦ. Σήμερον δημοσιεύομεν ἐν ἀπὸ τα ὡραιότερα, τὰ τρυφερώτερα, τὰ εὐγενικώτερα ποιήματά του, τὸ ὁποῖον οἱ ἀναγνῶσται τῆς «Διαπλάσεως» δὲν πρέπει νἀγνοοῦν. Εἶνε ὁ ὕμνος τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης. Διὰ νὰ τὸ ἐννοήσετε καὶ νὰ τὸ αἰσθανθῆτε καλλίτερα, πρέπει νὰ γνωρίζετε τὴν συγκινητικὴν λεπτομέρειαν, ὅτι ὁ Μαρκορᾶς, ἄγαμος καὶ ἄτεκνος, ἐζοῦσε μὲ μίαν χήραν καὶ ἄτεκνον ἐπίσης ἀδελφήν του, τὴν κοντέσσαν Δούσμαγη. Αὐτοὶ οἱ δύο ἀπέμειναν ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν καὶ παρηγοροῦντο εἰς τὴν μόνωσιν τῶν γηρατειῶν των, ἀγαπώμενοι ἀμοιβαίως μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν ἀδελφικῶν των καρδιῶν. Ὁ ποιητής, εἰς τὸ θαυμάσιον αὐτὸ σαννέτο, λέγει ὅτι θὰ ζήσουν χειροπιασμένοι μὲ ἀγάπην. ἕως ὅτου θὰ καλέσῃ ὁ Θεὸς πλησίον του τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δύο, καὶ τότε ὁ κόσμος δὲν πρέπει νὰ κλαύσῃ αὐτόν, ἀλλὰ τὸν ἄλλον ποῦ θὰ μείνῃ μόνος ... — Σ. τ. Δ.]

ΔΥΟ

Μείναμε δύο! Ποιὸς παρακάτω ξέρει
Γιὰ μᾶς τι λέει τῆς Μοίρας τὸ βιβλίο,
Ποιὸς πρῶτος θὲ νὰ πάῃ 'στ' ἀνήλια μέρη,
Ποιὸς μόνος του θὰ μείνῃ ἀπὸ τοὺς δύο!

Ἂν οἱ μαῦροι νὰ ζοῦμε ἄτεκνοι γέροι
Ἐπρόσταξε αὐστηρὸ θέλημα θεῖο,
Τὸ χέρι ἑνὸς τ' ἄλλου ἂς βαστάῃ τὸ χέρι,
Ὡς νὰ τ' ἀκούσῃ ἀναίσθητο καὶ κρύο.

Μιὰ τέτοια χάρι ἂς μὴ ζηλέψωμ' ἄλλη,
Στὴ λάβρα ποῦ βαθειὰ μᾶς ἔχει κάψει,
Εἶνε, ἀδελφή, παρηγοριὰ μεγάλη.

Ἄχ! τὴν ἡμέρα ὁποῦ καὶ τοῦτη πάψει,
Ἂν ἕνα μόνο δάκρυ ὁ κόσμος βγάλῃ,
Τὸ ζωντανό, ὄχι τὸν ἄλλο ἂς κλάψῃ!

† ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ M. CERVANTES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' *(Συνέχεια)*

Τὸ κρασὶ αὐτὸ ἡ καλὴ Μαριτόρνα τὸ ἐπλήρωσεν ἀπὸ τὴν τσέπην της. Ὁ δὲ Σάντσος τὸ κατέβασε μονορροῦφι καὶ κάπως συνῆλθεν.

Ὁ πανδοχεύς, ὁ ὁποῖος εἶχε πάρει κρυφὰ τὰ δύο δισάκκια ἀπὸ τὴν σέλλαν τοῦ Σάντσου, διὰ νὰ πληρωθῇ τὸν λογαριασμόν του, τὸν ἄφισεν ἐπιτέλους νὰ φύγῃ.

Οὕτως ὁ Σάντσος ἀπεμακρύνθη, εὐχαριστημένος, μὲ ὅλ' αὐτά, διότι δὲν ὑπεχώρησε καὶ δὲν ἐπλήρωσε λεπτόν, ἀδιάφορον ἂν αὐτὸ τὸ κατόρθωμα τοῦ ἐστοίχισε μερικοὺς πόνους εἰς τὴν ράχιν.

Ὅταν ὅμως ἐπανεῦρε τὸν κύριόν του, ὁ δυστυχὴς ἱππικόμος ἠσθάνθη πάλιν τὸν ἑαυτόν του ἐξηντλημένον, ἕτοιμον σχεδὸν νὰ λιποθυμήσῃ.

Τὸν ἐγκατέλειψε προπάντων τὸ θάρρος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὑπηρεσίαν του πλησίον τοῦ ἱππότου καὶ ἐδήλωσεν, ὅτι ἡ μόνη του ἐπιθυμία ἦτο νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ ταχύτερον εἰς τὸ σπιτάκι του.

—Καλέ μου Σάντσε, τῷ εἶπεν ὁ Δὸν Κιχώτης, τώρα βλέπω ὅτι αὐτὸ τὸ πανδοχεῖον, ἢ μᾶλλον ὁ πύργος, εἶνε μαγευμένος. Διότι τί ἄλλο ἠμποροῦσε νὰ ἦταν ἐκεῖνοι ποῦ ἔπαιξαν μαζί σου τόσον σκληρά, παρὰ φαντάσματα ἐλθόντα ἀπὸ ἄλλον κόσμόν; Πείθομαι περὶ τούτου τόσῳ περισσότερον, καθ' ὅσον, ἐνῷ ἤμουν ἐδῶ, ἐπὶ τοῦ Ἀχαμνόωντος, κ' ἔβλεπα μακρόθεν τὴν θλιβερὰν σου περιπέτειαν, δὲν ἠμποροῦσα νὰ κινηθῶ κκθόλου. Μοῦ ἦτο ἀδύνατον ὄχι μόνον νὰφιππεύσω, ἀλλὰ καὶ νὰ κάμω τὸν ἵππον μου νὰ γυρίσῃ

«Ἂν δὲν ἦτο θυμωμένος, θὰ ἐγελοῦσε...» (Σελ. 165, στ. γ')

ὀπίσω. Γιὰν δὲν ἐπάθαινα αὐτό, βεβαίως ἀπὸ κάποιαν μαγείαν, θὰ σ' ἐξεδίκουν κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε οἱ ἄνανδροι ἐκεῖνοι κακοῦργοι θὰ ἐνθυμοῦντο τὴν σκληράν των ἀστειότητα εἰς ὅλην των τὴν ζωήν.

—Κ' ἐγὼ θὰ τοὺς ἔδινα νὰ καταλάβουν, ὑπέλαβεν ὁ Σάντσος, ἂν ἤμουν ἱκανός, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἤμουν. Πῶς μποροῦσα νὰ τὰ βάλω μόνος μου μὲ τόσους ἀνθρώπους; Γιατί κατὰ τὴ γνώμη μου, ἀφέντη, ἐκεῖναι ποῦ διασκέδασαν εἰς βάρος μου, δὲν ἦταν οὔτε φαντάσματα οὔτε βρυκόλακες, παρὰ ἄνθρωποι μὲ σάρκα καὶ μὲ κόκκαλα. Γι' αὐτό, νομίζω, καὶ ἡ ἀδυναμία τῆς Ἐκλαμπρότητός σου νὰ ἔλθῃ πρὸς βοήθειάν μου, μὲ τὰ πόδια της ἢ μὲ τὸ ἄλογο, δὲν ἦταν ἀπὸ μαγεία παρ' ἀπὸ κάτι ἄλλο... Καὶ τώρα, ἀφοῦ τὰ συνάπαντήματά μας δὲν μᾶς φέρνουν ἄλλο ἀπὸ πόνους στὴ ράχι, ἀπὸ ξύλο, πετριὲς καὶ τινάγματα μὲ τὸ πάπλωμα, τὸ καλλίτερο ποῦ ἔχουμε νὰ κάμωμε, κατὰ τὴν ταπεινή μου γνώμη, εἶνε νὰ παραιτήσωμε πιὰ τὴν πλανόδια ἱπποσύνη καὶ νὰ γυρίσωμε στὸ χωριό μας τὸ γρηγορώτερο. Τί λὲς ἀφέντη;

— Ἡσύχασε, Σάντσε, ἡσύχασε καὶ ἔχε ὑπομονήν, ἀπήντησεν ὁ Δὸν Κιχώτης. Πόσον ὀλίγον ἐννοεῖς τὸ ὑψηλὸν καὶ εὐγενὲς ἐπάγγελμα τῶν ὅπλων! Μὴ φοβοῦ, πτωχὲ Σάντσε, καὶ ἔλπιζε. Ἂν σήμερον ἡ τύχη μὰς εἶνε δυσμενής, αὔριον θὰ μᾶς προσμειδιάσῃ. Ἐπικαλέσθητι ὅλον σου τὸ θάρρος, κι' ἐμπρός, ἂς προχωρήσωμεν!

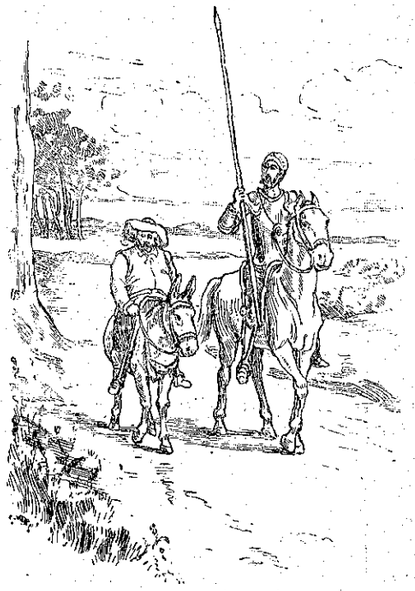

«Ἡσύχασε, Σάντσε, καὶ ἔχε ὑπομονήν...» (Σελ. 164, στ. 6')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ὁ Ἱππότης καὶ ὁ ἱππικόμος του ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των συνομιλοῦντες.

Ἔξαφνα ὁ Δὸν Κιχώτης εἶδε μακρόθεν σύννεφον σκόνης, ὑψούμενον ἀπὸ τὴν ἐσχατιὰν τοῦ δρόμου, τὸν ὁποῖον ἠκολούθουν, κ' ἐρχόμενον βραδέως πρὸς αὐτούς. Ὁ Ἱππότης ἐστράφη πρὸς τὸν ἱππικόμον του καὶ τῷ εἶπε μὲ ὕφος θριαμβευτικόν:

—Κύτταξε, Σάντσε! Σήμερον εἶνε ἡ μεγάλη καὶ μακαρία ἡμέρα, τὴν ὁποίαν ἐξέλεξεν ἡ τύχη διὰ νὰ ἐπιτελέσω ἄθλους, τοὺς ὁποίους ἡ φήμη θὰναγράψῃ εἰς τὰ χρονικά της καὶ θὰ παραδώσῃ εἰς τὸν θαυμασμὸν τῶν ἐπερχομένων. Βλεπεις ἐκεῖ κάτω, Σάντσε, τὸ μεγάλο ἐκεῖνο σύννεφον τῆς σκόνης; Τὸ σηκώνει καθὼς βαδίζει, ἓν ἀπειροπληθὲς στράτευμα, τὸ ὁποῖον ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος μας.

— Ἂν εἶνε ἔτσι, ἀπεκρίθη ὁ Σάντσος, τότε πρέπει νὰ εἶνε δύο μεγάλοι στρατοί, γιατὶ ἐκεῖ πέρα, εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄλλου δρόμου, βλέπω καὶ ἄλλο σύννεφο σκόνης παρόμοιο, ποῦ ἔρχεται κι' αὐτὸ πρὸς τὸ μέρος μας.

Ὁ Δὸν Κιχώτης ἐστράφη πρὸς τὴν ὑποδειχθεῖσαν διεύθυνσιν καὶ εἶδεν ὅτι ὁ ἱππικόμος του δὲν ἐπλανᾶτο. Τότε ἐχάρη ὑπερβολικά, διότι ἐφαντάσθη ὅτι τὰ δύο ἐκεῖνα στρατεύματα ἦσαν ἐχθρικὰ πρὸς ἄλληλα καὶ ὅτι ἐπροχώρουν μὲ σκοπὸν νὰ συναντηθοῦν καὶ νὰ συγκροτήσουν μάχην εἰς τὴν πεδιάδα, ἡ ὁποία ἐξετείνετο ὅσον ἔφθανεν ἡ ὅρασις.

Ἀλλὰ τὰ δύο σύννεφα τῆς σκόνης τὰ ἐσήκωναν δύο μεγάλα κοπάδια προβάτων, τὰ ὁποῖα διηυθύνοντο πρὸς τὸ ἴδιον μέρος ἀπὸ δύο δρόμους διαφορετικούς. Κ' ἐπειδὴ ἡ σκόνη αὐτὴ ἦτο πολὺ πυκνή, τὰ ἔκρυπτε καθ' ὁλοκληρίαν. Ἔπρεπε νὰ πλησιάσῃ κανεὶς πολὺ διὰ νὰ διακρίνῃ ὅτι εἶνε πρόβατα. Ὁ Δὸν Κιχώτης ἐπανελάμβανε μὲ τόσην βεβαιότητα ὅτι ἦσαν στρατεύματα, ὥστε ὁ Σάντσος ἐτελείωσε νὰ τὸ πιστεύσῃ, κ' ἔντρομος ἠρώτησεν:

— Ἀφέντη, καὶ τώρα τί θὰ κάμωμε;

— Καὶ τί ἄλλο θὰ κάμωμεν, ἀπεκρίθη ὁ Δὸν Κιχώτης, παρὰ νὰ παχθῶμεν μὲ τὸ ἀσθενέστερον μέρος καὶ νὰ τὸ βοηθήσωμεν; Τὸ στράτευμα ποῦ βλέπεις νὰ ἔρχεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς ἡμᾶς, ὁδηγεῖται καὶ διευθύνεται ἀπὸ τὸν μεγάλον Αὐτοκράτορα Ἀλιφαμφαρῶνα. τὸ δὲ ἄλλο ἀπὸ τὸν θανάσιμον ἐχθρόν του, τὸν βασιλέα τῶν Γαραμάντων Πενταπολῖνον τὸν Γυμνόχειρα, ἐπικαλούμενον

οὕτω, διότι οὐδέποτε ἐξέρχεται εἰς μάχην χωρὶς νὰ γυμνώσῃ τὸν δεξιὸν βραχίονα.

—Μὰ γιατὶ ἔχουν τόσην ἔχθρα καὶ τόσῃ λύσσα ὁ ἕνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου; ἠρώτησεν ὁ Σάντσος.

— Διότι αὐτὸς ὁ Ἀλιφαμφαρών, ἀπεκρίθη ὁ Δὸν Κιχώτης, εἶνε φανατικὸς εἰδωλολάτρης καὶ ἀγαπᾶ τὴν ὡραίαν θυγατέρα τοῦ Πενταπολίνου, ἡ ὁποία εἶνε χριστιανή. Ὁ πατέρας της ὅμως δὲν ἐννοεῖ νὰ τοῦ τὴν δώσῃ γυναῖκα, παρὰ ὑπὸ τὸν ὅρον ν' ἀφίσῃ τὰς εἰδωλολατρικάς του συνηθείας καὶ νὰ γίνῃ χριστιανός.

—Ἔχει δίκηο ὁ ἄνθρωπος! ὑπέλαβεν ὁ Σάντσος· ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, εἶμαι ἀπὸ τώρα μὲ τὸ μέρος τοῦ Πενταπολίνου.

—Λαμπρά! εἶπεν ὁ Δὸν Κιχώτης. Καὶ τώρα, Σάντσε, ἄκουσε· θὰ σοῦ πῶ τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν ἱππότων τοὺς ὁποίους διακρίνω εἰς αὐτὰ τὰ δύο στρατεύματα· καὶ διὰ νὰ τοὺς βλέπωμεν καλλίτερα, ἂς λάβωμεν θέσιν εἰς ἐκεῖνο· ἐκεῖ τὸ ὕψωμα.

Ὁ Σάντσος ἠκολούθησε τὸν κύριόν

«Δύο μεγάλα κοπάδια προβάτων...» (Σελ. 164, στ. γ')

του εἰς τὴν κορυφὴν μικροῦ γηλόφου, ἐκεῖ πλησίον εὑρισκομένου, ὅπου, μὲ ἀνοικτὸν στόμα ἀπὸ τὴν ἔκπληξιν, ἤκουσε τὸν Δὸν Κιχώτην νὰ παριθμῇ τοὺς διαφόρους ἱππότας, γίγαντας, κόμητας καὶ πρίγκιπας, παντὸς ἔθνους καὶ πάσης φυλῆς, οἱ ὁποῖοι ὡδήγουν τάχα τὰ διάφορα σώματα τῶν δύο στρατευμάτων. Ἀδυνατῶν νὰ ὁμιλήσῃ ἀπὸ τὴν ἔκπληξιν, ἔστρεφε τὴν κεφαλήν του πότε δεξιᾷ καὶ πότε ἀριστερᾷ, προσπαθῶν νὰ διακρίνῃ τὰ ἔνδοξα πρόσωπα, ποῦ τοῦ ἔδειχνέν ὁλοὲν ὁ κύριός του. Ἀλλὰ μὴ βλέπων τίποτε, ἐπιτέλους εἶπε.

— Συμπάθειο, ἀφέντη, μὰ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ ἰδῶ πουθενὰ οὔτε ἄνθρωπο, οὔτε γίγαντα, οὔτε ἱππότης, οὔτε διάβολο!

— Τί λὲς ἐκεῖ, Σάντσε! δὲν ἀκοῦς τοὺς χρεμετισμοὺς τῶν ἵππων των, τὸν ἦχον τῶν σαλπίγγων καὶ τῶν τυμπάνων;

—Τίποτα! κανένα ἦχο! Μόνο βελάσματα ἀκούω. Σὰν νὰ βελάζουν προβατίνες καὶ ἀρνιά.

Πραγματικῶς, τὰ ποίμνια ἦσαν τώρα πολὺ πλησίον.

(*Ἕπεται συνέχεια*) **ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ**

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Περίεργον εἴδωλον.

Εἰς ὅλας τὰς οἰκίας τῶν ἰθαγενῶν τῆς Νέας Ζηλανδίας, ὑπάρχει ἕνας στύλος εἰς τὸ μέσον τοῦ κυριωτέρου δωματίου, ὑποβαστάζων τὴν στέγην. Ὁ στύλος αὐτός, εἰς τὸ κάτω μέρος σκαλισμένος, παριστᾷ ἓν εἴδωλον, τὸν ἐφέστιον Θεόν, πρὸ τοῦ ὁποίου οἱ ἔνοικοι καμνουν τὴν προσευχήν των!

Αὐγὰ σχεδὸν χάρισμα

Ὑπάρχουν συλλέκταὶ αὐγῶν, οἱ ὁποῖοι ἐξοδεύουν ἀλύπητα διὰ νὰ πλουτίζουν τὰς συλλογάς των. Εἷς τοιοῦτος εἰς τὸ Λονδῖνον ἠγόρασεν ἐσχάτως τὸ καλάθι αὐτό, περιέχον τρία σπανιώτατα αὐγὰ πτηνῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἀντὶ 1,100 λιρῶν στερλινῶν, ἤτοι 27,000 φράγκων.

Περίεργος εἰκὼν

Ἡ εἰκὼν αὐτὴ παριστᾷ τὸν ἄλλοτε Πρόεδρον τῆς Ἀμερικανικῆς Δημοκρατίας Γκρόβερ Κλήβελαν. Ἐζωγραφήσθη ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν ὑπὸ τῆς κυρίας Ἀτλς μὲ... σαποῦνι!

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Παίγνιον

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Χρυσὸ Παγῶνι

ΛΑ	ΚΕ	ΟΥ	Α	ΟΝ
ΚΟ	ΦΡΑ	ΧΛΑ	ΣΙ	ΜΗ
ΟΝ	ΡΟ	ΛΟΝ	ΔΙ	ΡΑ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τέσσαρες καρποί.

β') Ἐπιγραφὴ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συλβίας

Ι Α Τ Ε Ζ Α Β Α Ι Δ Ι Σ Τ Ε Α Ν
Η Φ Α Ρ Γ Ι Π Ε Η Η Τ Υ Α

Πῶς διαβάζεται αὐτὴ ἡ ἐπιγραφή;

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 17ου φύλλου

α'.) Τέσσερα καλογεράκια 'ς ἕνα ράσο τυλιγμένα (Τὸ καρύδι.)

β'.) Πύργος, Σπάρτη, Πάτραι, Γύθειον, Κολάμαι, Καλάβρυτα.

Ἰδοὺ καὶ ἡ λύσις τοῦ Παιγνίου, τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ προηγούμενον.

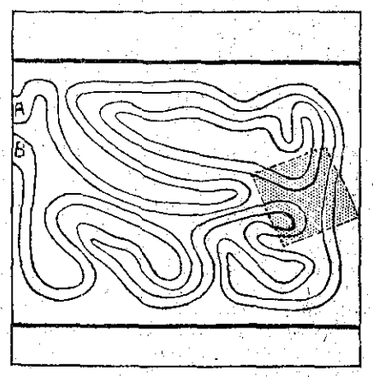

Ὅταν τὸ φαιὸν τετραγωνίδιον τοποθετηθῇ ὅπως δείχνει ἡ εἰκών, ἡ συγκοινωνία ἀποκαθίσταται καὶ εἰμποροῦμεν, εἰσερχόμενοι ἀπὸ τὸ Δ, νὰ ἐξέλθωμεν ἀκωλύτως ἀπὸ τὸ Β.

Ιδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Σύνδρομη τοῦ, Κεφ Β

ΤΟ ΣΤΟΛΙΣΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Στὴ φίλη μου Ἀλκυόνα

Δὲν εἶχαν ἀκόμη καλὰ καλὰ ξυπνήσει τὰ ἄπειρα καὶ πολύχρωμα τοῦ κήπου λουλούδια, κι' ἄκουσαν μιὰ γλυκειὰ φωνὴ νὰ τοὺς λέγῃ: «Ποιὸ ἀπὸ σᾶς εἶνε ἄξιο νὰ στολίσῃ σήμερα τὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ μας;»—«Ἐγώ», πετάχτηκε ἀμέσως καὶ εἶπε τὸ μεγάλο τριατάφυλλο, «ἐγὼ μὲ τὸ βελουδένιο κεφάλι καὶ τὰ σμαράγδινα φύλλα.»—«Κι' ἐγώ, μὲ τὸ λιγνὸ καὶ λυγερὸ κορμὶ καὶ μὲ τὸ πάλευκο χρῶμα», ἐφώναξε τὸ κρῖνο. —«Κι' ἐγὼ μὲ τὸ στιλπνὸ φόρεμα καὶ τὴ γλυκειὰ μυρωδιά» ἐπρόσθεσε τὸ κόκκινο γαρύφαλλο.— «Ἔ... ἔ.. ! ἐφώναξεν ἀπὸ μιὰν ἄκρη ἡ τρελλὴ παπαρούνα· καὶ δὲν βλέπετε ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἡ πιὸ ζωηρὴ καὶ περήφανη καὶ ἡ ἄξια ἀληθινὰ νὰ στολίσω;»—«Ὄχι δὲν ἔχεις ἐσὺ τὴ δροσιὰ καὶ τὴ χάρι τὴ δική μου!» ἐτόλμησε νὰ πῇ μιὰ μικροῦλα μαργαρίτα.

Καὶ μόνον τὸ μικρὸ γιασεμὶ ἔμενε ἄφωνο, κρυμμένο.

«Γιατὶ δὲν μᾶς λὲς καὶ σὺ τὰ προτερήματά σου;» τὸ ρώτησε ἡ φωνή.— «Γιατὶ δὲν ἔχω πρετερήματα, εἶπε τὸ λουλουδι, τόσο λαμπρὰ καὶ μεγάλα ὥστε νὰ μὲ κάνουν ἄξιο νὰ χρησιμεύσω γιὰ τόσο μεγάλο σκοπό!»

«—Μικρὸ καὶ ἀθάνατο γιασεμί, ἀπεκρίθηκε τότε ἡ φωνή, σὺ μόνον εἶσαι ἀληθινὰ ἱκανὸ νὰ στολίσῃς τὴν Ἀνάστασιν Ἐκείνου, ποῦ τόσον εἰς τὴν ζωήν Του ἀγάπησε τὸ προτέρημα τὸ δικό σου!»

Κι' ἡ Ἀνάστασις ἐκεῖνο τὸ Πάσχα ἐστολίσθη μόνον μὲ γιασεμιά.

Βίρκα τοῦ Κανάρη

Σ. τ. Δ.—Τὸ Πάσχα, εἰς τὰς Ἀθήνας τοὐλάχιστον, γιατεμιὰ δὲν ὑπάρχουν. Ἀλλὰ δὲν πειράζει. Ἄς ὑποτεθῇ ὅτι ἡ σκηνὴ αὐτὴ συμβαίνει κάπου, ὅπου τὰ γιασεμιὰ βγαίνουν ἀπὸ τώρα.

Η ΣΑΒΒΑΤΙΑΝΗ ΔΕΚΑΡΑ

Ξεκίνησε πάλι ἀπ' τὴν καλύβα του ὁ Γέρο-Μήτρος, καθὼς ἔκανε κάθε Σάββατο, καὶ κατέβηκε στὸ χωριὸ γιὰ νὰ ζητήσῃ ἐλεημοσύνη.

Μὲ βῆμα σιγανὸ καὶ ἥσυχο τραβοῦσε στὴ συνοικία καὶ προσπαθοῦσε πάντα νὰ κρύβεται ἀπ' τὰ μάτια τοῦ κόσμου, γιατὶ τὸ θεωροῦσε ὁ ἄμοιρος ντροπὴ του νὰ μὴ δουλεύῃ, παρὰ νὰ φορτώνεται τὸν ξένο κόσμο.

Ἡ σκέψι καὶ ἡ συλλογὴ τῆς δυστυχίας του τὸν εἶχαν καταβάλῃ πολύ, κι' ὁ καϊμένος τὸ εἶχε πάρῃ συνήθειο σὲ κάθε τόσο περπάτημα νὰ ξεκουράζεται. Μὲ ματιὲς ντροπαλές, ποῦ προδίδανε εὐσπλαχνικὸ καὶ γλυκομίλητον ἄνθρωπο, καὶ μὲ φωνὴ πνιγμένη ἐπρόφερε πάντα τὸ «Δόστε μου σὸ σακάτη μιὰ μικρὴ βοήθεια» καὶ μὲ πόνο, ποῦ τοῦφερνε στὰ μάτια δάκρυα, τὸ«εὐχαριστῶ».

Τραβοῦσε ὁλοένα κι' ἐκεῖ ποῦ πήγαινε ἀνταμώνει στὴ στράτα του τὸν φίλο του τὸν Μπάρμπα Θόδωρο.

— Τί ἔχομε, Μῆτρο;

— Τί νἄχωμε, Θόδωρε; τὰ συνηθισμένα.

Κι' ὁ Μπάρμπα-Θόδωρος, χωρὶς πολλὰ λόγια, γιατὶ ἦταν βιαστικὸς νὰ πάῃ στὸ σπίτι του,— Νά! πάρε, τοῦ λέγει σιγανά, τὴ δεκάρα σου. Καὶ κρυφὰ ἀπ' τὸν κόσμο, ποῦ περνοῦσε, τοῦ βάζει μιὰ δεκάρα στὸ χέρι, καὶ μ' ἕνα «Γειά σου», ὕστερα ἀπ' τὸ «εὐχαριστῶ» τοῦ Γέρο-Μήτρου, χωρισθήκανε.

Ἔτσι οἱ δυὸ Γερο-μπαρμπάδες ἀνταμώνανε κάθε Σάββατο καὶ στὴ συνήθεια τους αὐτὴ βρίσκανε τὴ γλυκειὰ ἐκείνη εὐχαρίστησι, ποῦ δίνει ὁ Θεὸς 'ς ἐκείνους π' ἀγαπᾶνε τὸν «πλησίον» τους καθὼς τὸν ἑαυτό τους,

Μοναστηράκι τοῦ Λεσβάδου

ΘΡΥΛΛΙΚΟΣ ΠΥΡΓΟΣ

Βουβός, μανταλωμένος πάντα γέρνεις,
Μουχρὰ στὰ στήθη διώχνεις τὴν ἐλπίδα
Καὶ τὴ χαρὰ ρανίδα πρὸς ρανίδα
Ἀπὸ τὰ φυλλοκάρδια μέσα πέρνεις.

Ὅταν τοῦ φεγγαριοῦ σὲ λούζει ἀχτίδα
Σὲ χρόνους μυριοπόθητους μὲ σέρνεις,
Στὰ μάτια μου μπροστὰ θλιμμένα φέρνεις
Τὸν Ρήγα μὲ τὴ κόκκινη χλαμύδα.

Οἱ στεναγμοὶ ποῦ βγάζεις στὸ σκοτάδι
Νᾶνε φωνὲς τῆς ὄμμορφης μαγίσσης
Ποῦ πνίξανε στὰ βάθη σου ἕνα βράδυ;

Τὰ κλάμματά σου, ρηγοπούλα, οἱ μαῦροι [στόνοι
Ποῦ σᾶφηκαν ἀλύπητα νὰ σοῦσης,
Ἡ ἐσὺ στριγκιὰ φωνὴ τοῦ γκιώνη;

Ο ΓΛΑΡΟΣ

...Καὶ φτερουγᾶς ἀπάλαφρα καὶ χάνεσαι [στὰ ὕψη
Καὶ τὴ φωλιά σου ἀναζητᾶς σὲ κάστρα [ἐρημικά,
Ποῦ τὰ σκεπάζουν πένθιμα ὁ στεναγμὸς [κι' ἡ θλίψι,
Τῶν θρύλλων τῶν κατάχλωμων τὰ τόσα [μυστικά.

Σὰν νὰ πεθαίνουν γύρω σου νεράϊδες [λευκοφόρες,
Τὰ κάτασπρά σου τὰ φτερὰ ὅταν φιλεῖ [τὰ κῦμα,
Καὶ τὸ φεγγάρι μύρεται 'στοῦ μυστηρίου [τὲς ὥρες
Ἀπάνω ἀπὸ τ' ἀπέραντο καὶ τὸ γαλήνιο [μνῆμα:

Λύρα τοῦ Φεραίου

Η ΕΛΠΙΣ

Ἡ ἐλπίς, ὁ αἰώνιος σύντροφος κάθε ἀνθρώπου, πιστὴ ἀδελφὴ τοῦ ὀνείρου, πλήττει μὲ μόνο τ' ἄκουσμά της τὶς εὐγενέστερες χορδὲς τῆς ἀνθρωπίνης καρδιᾶς... Ἐλπίς, εἶνε ἡ ἀναλαμπὴ εἰς τὸ μαῦρο σκοτάδι ποῦ βασιλεύει εἰς τὴν καρδιὰ τοῦ δυστυχισμένου, εἶνε ἡ βαρκούλα ποῦ συντροφεύει πάντοτε τὸν νέον εἰς τὸν ὁλόχρυσο ὠκεανὸ τῶν ὀνείρων.

Καὶ ὑπόσχεται ὁλοένα πλούτη καὶ μυθικὰ παλάτια, καὶ μεθυσμένοι πίπτουν οἱ ἄνθρωποι εἰς τὴν ἀγκάλην της καὶ περνοῦν ἐκεῖ ὥρες ληθάργου ἡδονικοῦ· ὅταν πιὰ ξυπνήσουν, ἐκείνη ἔχει φύγει στὸν ἀνθοστρωμένο δρόμο της. γιὰ νὰ ξανάρθῃ πάλι πρόθυμη σὲ στιγμὲς δυστυχίας.

Καὶ εἶνε ἡ αἰωνία Θεά, ἐκείνη ποῦ ἵπταται ἐλαφρὰ γύρω στὸ ἀγνότατο λίκνο τοῦ νεογέννητου, ἀλλὰ καὶ γύρω στὸ συννεφιασμένο κρεββάτι τοῦ ἐτοιμοθανάτου καὶ στὴν ὠχρότατη μορφή του δὲν παύει νὰ φτερουγίζῃ. Ἡ Ἐλπὶς ...ποῦ δέν δύει ποτὲ ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ πότε σὰν ἕνα γλυκύτατο ἀνοιξιάτικο χαμόγελο, καὶ πότε σὰν ἕνα ἄγριο σπινθηροβόλημα προβάλλει καὶ μέσα ἀπὸ τὶς βαθύτερες δυστυχίες.

Καὶ ὅταν ὅλος ὁ κόσμος ἐρημωθῆ καὶ μαῦρο σάβανο τὸν σκεπάσῃ, αὐτὴ θὰ ζῇ ἀκόμη καὶ μέσα 'στοὺς καπνοὺς καὶ τὰ ἐρείπια μόνη θὰ πλανᾶται.

Καὶ ὅταν ἀκόμη εἰς τὸ ἀνοιξιάτικο περιβόλι τῆς καρδιᾶς ὅλα τὰ ἄνθη μαραίνωνται καὶ ἄκανθαι δυστυχίας ἀρχίζουν νὰ φυτρώνουν ἕνα μόνον, ἄνθος μὲς τὴν λύπη καὶ στὴν ἐρημιὰ δὲν παύει νὰ σκορπίζῃ τὴν μεθυστικὴ εὐωδιά του... τὸ ἄνθος τῆς Ἐλπίδος.

Ἕσπερος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μαθητὴς (ἀναγινώσκων τὴν ἔκθεσίν του:) —....καὶ ἔπεσε νεκρός.

Διδάσκαλος:—Εἶνε σύντομον τὸ τέλος· μακρυνέ το ὀλίγον, χάριν περισσοτέρας ἐμφάσεως.

Μαθητὴς:—Καὶ ἔπεσεν ὁλόνεκρος!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλοπάτριδος Ἕλληνος

***

— Πές μας, Ἀθανάση Διάκο,
τί θὰ πῇ Ἰαπωνία;

— Βρὲ τ'ἀντίθετο τοῦ πόνου!
ἀπαντᾶ αὐτὸς μὲ βία.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συλβίας

***

Ἡ μικρὰ Μαρία ἔχασε τὸ ψαλλιδάκι της. Καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἡ μητέρα της ἂν τὸ ηὗρε. Ἡ δὲ Μαρία ἀποκρίνεται:

— Ὄχι, μητέρα, ἀλλὰ κοντεύω νὰ τὸ εὕρω.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Χρυσὸ Παγῶνι

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 131ος

Λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἐξ ὅσων θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Ἀπριλίου, Μαΐου, Ἰουνίου καὶ Ἰουλίου ἐ.ἔ.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 131ος Διαγωνισμὸς πρὸς εὕρεσιν τῶν Λύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Οἱ κυριώτεροι ὅροι εἶνε οἱ ἑξῆς:

Αἱ λύσεις γράφονται ἐπὶ *ἰδιαιτέρου χάρτου*, πωλουμένου εἰς τὸ Γραφεῖόν μου. Ὥστε οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ διαγωνισθοῦν, πρέπει πρῶτα νὰ στείλουν 1 φράγκον, διὰ νὰ λάβουν 20 φύλλα τοιούτου Χάρτου τῶν Λύσεων.

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν αὐτὸν ἐπιτρέπεται νὰ λάβουν μέρος, ἐκτὸς τῶν ἐχόντων ψευδώνυμον, —δωρεάν, — καὶ οἱ λοιποὶ *συνδρομηταὶ* καὶ τἀδέλφια των, οἱ μὴ ἔχοντες ψευδώνυμον, ὑπὸ τὸν ὅρον μόνον ὅτι αὐτοὶ πρέπει νὰ συνοδεύουν κάθε των λυσόχαρτον μ' *ἓν δεκάλεπτον* γραμματόσημον.

Ἐπίσης καὶ οἱ *ἀγορασταὶ* εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος, ἀλλ' αὐτοὶ πρέπει νὰ συνοδεύουν κάθε των λυσόχαρτον μὲ γραμματόσημον *εἰκοσάλεπτον*.

Ἐκτὸς τοῦ βραβευομένου εἰς ἑκάστην τάξιν, καὶ οἱ *Ἰσότιμοι* τοῦ Α' Βραβείου εἰμποροῦν ἐπίσης νὰ δημοσιεύσουν τὴν φωτογραφίαν των, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι αὐτοὶ πρέπει νὰ στείλουν 6 φράγκα διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ κλισέ, διότι μόνον τοῦ βραβευομένου ἡ εἰκὼν δημοσιεύεται δωρεάν.

Τοὺς λοιποὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ εὑρίσκετε ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' (φυλλάδιον 1ον, σελ. 7) καὶ πρέπει νὰ τοὺς ἀναγνώσετε μὲ προσοχήν. Βραδεῖα θὰπονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα διὰ τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα βλέπετε ἐπίσης εἰς τὸ 5' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 4 Ἀπριλίου 1912.

ΕΙΣ τὴν Μεσαίαν Τάξιν, *Μαραμένο Φοῦλι*, κατατάσσονται οἱ ἔχοντες ἡλικίαν δώδεκα ἕως δεκαπέντε ἐτῶν. Ὥστε καὶ πρῶτα ποῦ ἔγράφεσο δεκατριῶν, καὶ τώρα ποῦ εἶδες ὅτι εἶσαι δεκατεσσάρων, εἰς τὴν ἰδίαν Τάξιν ἀνήκεις. Δὲν εἰξεύρω πῶς «διεδόθη» τὸ ψευδώνυμόν σου, ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε λόγος νὰ τὸ ἀλλάξῃς.

Τὰ συλλυπητήριά μου, *Ἠχὼ τῶν Ἀκροκεραυνίων*, διὰ τὸν θάνατον τοῦ προσφιλεστάτου σου ἀνεψιοῦ. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας σου καὶ περιμένω ὅσα μοῦ ὑπόσχεσαι. Πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ κομψὴ φράσις τῆς ἐπιστολῆς σου.

Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ εἰσιτήρια τῆς συναυλίας, *Εἶμαι Ζακυνθία*. Ὅσον διὰ τὸ ἀνέκδοτόν σου, σὲ βεβαιῶ ὅτι ἐδημοσιεύθη πολλάκις. Καὶ προχθὲς ἀκόμη, εἰς ἕνα νέον βιβλίον (Ζακυνθινοὶ Τύποι ὑπὸ Α. Ἀδούρη) τὸ ἐδιάβασα. Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ σοῦ κακοφανῇ ἡ ἀπόρριψις κ' ἐλπίζω νὰ ξεθυμώσῃς καὶ νὰ μοῦ στείλῃς τίποτε ἄλλο.

Ὅλα σου μ' ἐνδιαφέρουν, *Γλυκοχάραμα*, καὶ ἀπ' ὅλα εἰμπορεῖς νὰ μοῦ γράφῃς. Ἐν τούτοις ἡ ὀλίψις δὲν πρέπει νὰ σὲ ἀπορροφᾷ τόσον ὥστε νὰ μὴν εἰμπορῇς νὰ σκεφθῇς ἄλλο τί. Εὐχαριστῶ τὸν καθηγητήν σας ποῦ εὑρίσκει «πολὺ τελειοποιημένην» τὴν Σελίδα μας καὶ διαδίδάζω εἰς τὴν *Συλβίαν* τὰ συγχαρητήριά σου.

Ἐλπίζω, *Ἀνδρεῖε, Ἄνδριε*, ὅτι τὸ πάθημα τοῦ ποδός σου δὲν εἶνε σοβαρὸν καὶ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ εἰμπορῇς νὰ περιπατῇς ἐλεύθερα καὶ θὰ ἔλθῃς εἰς τὸ Γραφεῖόν μου νὰ σὲ ἰδῶ. Ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως.

Πῶς ἐπῆγε, *Φοῖβε*, ἡ «ἐκδρομὴ σου εἰς τὴν ἑλληνικὴν παροικίαν πρὸς ἄγραν συνδρομητῶν;» Ἀκόμη χιονίζει λοιπὸν ἐκεῖ-πέρα, ἔ; Ἄ, ὄχι, ἡμεῖς ἐδῶ ἔχομεν τελείαν ἀνοιξιν. Εἶπα εἰς τὸν Ξ. ὅσα μοῦ γράφεις καὶ σ' εὐχαριστεῖ πολύ.

Ἀπὸ τοὺς βραβευθέντας εἰς τὸ Δημοψήφισμα τοῦ 1911 μοῦ ἔστειλαν ὡς τώρα τὰς φωτογραφίας των οἱ ἑξῆς: *Νίκη Στοργή, Δάφνης Στέφανος, Πανελλήνιος Πόθος, Ἑλλὰς τοῦ Ρήγα* καὶ *Ἡρωὶς τοῦ Σουλίου*. Περιμένω καὶ τῶν ἄλλων τὰς φωτογραφίας, διὰ νὰ δημοσιεύσω τὸ σύμπλεγμα.

Ὑπενθυμίζω ὅτι Ψηφοδέλτια διὰ τὰ ψευδώνυμα τῆς Α' Τριμηνίας εἶνε δεκτὰ μέχρι τῆς 15 Ἀπριλίου. Ὅσοι δὲν ἔστειλαν, ἂς σπεύσουν νὰ στείλουν. Ἂς προσέξουν ἐπίσης νὰ μὴ ψηφίσουν κατὰ λάθος καὶ ψευδώνυμα τῆς Β' Τριμηνίας (ἀπὸ 1ης Μαρτίου καὶ ἐντεῦθεν) διότι αὐτὰ δὲν θὰ λογαριασθοῦν.

Ὁ ἀγαπητός μου *Περσεὺς* ἐκινδύνευσε ἀλλ' ἐσώθη. Τώρα εἶνε καλλίτερα, καθὼς μοῦ γράφει ὁ ἀδελφός του, καὶ εὔχομαι νὰ γίνῃ γρήγορα καλά, πρὸς μεγάλην χαρὰν ὅλων μας.

Μὲ ὅλ' αὐτὰ ἠμποροῦσες νὰ μοῦ γράφῃς κάπως συχνότερα, *Συλφίς*. Χαίρω ποῦ σοῦ ἀρέσουν τὰ ἐφετεινὰ μυθιστορήματα. Ὅσον διὰ τὰ εὔσημά σου εἰς τὸν 127ον Διαγωνισμόν, ἔχεις δίκηο. Κατὰ λάθος ἐτυπώθη [6+5Κ] ἀντὶ τοῦ πραγματικοῦ [9+6Ε], καὶ τόσα πρέπει νὰ γράψῃς εἰς τὴν σημειωσίν σου.

Τὸ φυλλάδιον τοῦ Πάσχα ἦτο τυπωμένον, *Μόνωσις*, ὅταν ἔλαβα τὸ χειρόγραφόν σου, δι' αὐτὸ τὸ ἐδημοσίευσα εἰς τὸ κατοπινόν. Τὸ τυπογραφικὸν λάθος ποῦ ἀναφέρεις, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ διορθωθῇ, πρῶτον διότι ἐπέρασε πολὺς καιρὸς καὶ δεύτερον διότι καὶ ἔτσι βγαίνει ἔννοια.

Πραγματικῶς *Σωφραζέττα*, ὅλα τὰ μουσεῖα τοῦ κόσμου εἶνε πλουτισμένα μὲ ἑλληνικὰ ἀριστουργήματα. Ἂν τὰ εἶχεν ὅλα ἡ Ἑλλάς, θὰ ἦτο αὐτὴ ὁλόκληρον μουσεῖον. Ἀλλὰ μήπως καὶ τώρα τὰ Μουσεῖα της δὲν εἶνε τὰ ὡραιότερα τοῦ κόσμου; Καὶ μήπως εἰς τὰ ξένα Μουσεῖα αὐτὴ πάλιν δὲν δοξάζεται καὶ δὲν τιμᾶται; —Σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες.

Εὖγε εἰς τὸν *Ἐθνικὸν Παιᾶνα* καὶ τοὺς λοιποὺς ἱδρυτὰς τοῦ ἐν Χαλκίδι «Θριάμβου»! Θὰ χαλάσουν τὸν κόσμον, — δηλαδὴ θὰ τὸν φτειάσουν, διότι θὰ ἐργασθοῦν μὲ τὰ ὅλα των πρὸς διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μας.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἰδιότροπος Ξανθούλα*, (νὰ ἰδῶ ὅμως πότε θὰ μοῦ ξαναγράψῃ!) *Γορμός, Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου* (θὰ τὰ γράψῃς ἐπὶ χάρτου κοινοῦ), καὶ *Κῦμα*.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Εὔριπος» τοῦ *Γορμοῦ*—Ποιήματα τοῦ *Κύματος*—Διάφορα τῆς *Υἱικῆς Στοργῆς*—«Βαρειά» τοῦ *Ἀσιατικοῦ Ἀκρογιαλιοῦ*—«Τὰ χρυσὰ ἄνθη» τοῦ *Ἑλληνικοῦ Αἰσθήματος*—«Ἐδῶ κ' ἐκεῖ» τῆς *Λύρας τοῦ Φεραίου*—«Ὁ Σιδερᾶς» τοῦ *Πλοιάρχου Νέμου*—«Ἀναμνήσεις» τῆς *Ἠχοῦς τῆς Καρδιᾶς*—«Ἀναμνήσεις» τοῦ *Ἑσπέρου*—«Ἐντυπώσεις» τῆς *Γαλατείας*—«Ἡ ἀνοιξις» τῆς *Γοργοῦς*—Διάφορα τῆς *Συλβίας*—Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ὁ νέος Σωματοφύλαξ» (τὸ ἔχουν ὅλα τὰ ἀναγνωσματάρια·)—«Ἀγωνία (πολὺ βαρὺ διὰ τὸν κύκλον μας·)—«Ὁ Φιλάργυρος» (ἀκατάλληλον·)—Ἡ «Διάπλασις» καὶ ἡ «Ὑποδοχὴ τῆς Διαπλάσεως» (ἄτεχνα·)—Μαγικὴ Εἰκὼν (καλὴ ἰδέα ἄσχημα ἐκτελεσμένη·)— «Διπλῆ ἀνάστασις» (ὡραιότατον, ἀλλὰ τί νὰ τὸ κάμω τώρα;)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Μέγας Ἀλέξανδρος*, α. (Π.Δ.) *Ὀνειρεμένη Πατρίδα* α. (Θρίαμβος) *Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους*, α. (Ι.Κ.) *Ἀμερικανός*, α. (Π.Β.) *Ὀνειρῶδες Βάλς*, κ. (τοῦ Βάλς ἡ ὡραία στροφή) *Σαμία Ἥρα*, α. (Θ. Σ.) *Μαρμαρωμένος Βασιλιᾶς*, (Π.Π.) *Βλάχα ἡ Παινεμένη*, κ. (Λ.Ξ.) *Κυματίζουσα Κυανόλευκος*, α. (Γ.Π.) *Ἑλληνικὴ Ἄνοιξις*, α. (Θρίαμβος) *Δοξασμένη Γαλανόλευκη*, α. (ποῖος εἶμαι;) *Κῦμα τοῦ Βοσπόρου*, α. (Δ.Κ.) *Μικρὸς Πυροπλοηγής*, α. (Β.Α.) *Μελωδικὴ Φωνή*, κ. (Η.Χ.) *Μέδουσα*, κ. (Ζ.Κ.) *Ὀνειρώδης Εὐτυχία*, κ. (Δ.Κ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: *τὸ Τρελλόπαιδο τῆς Κερκύρας* (0) μὲ *Βάρκαν τοῦ Κανάρη*. *Συλβίαν, Καλαμιάν*—*ἡ Γλυκεῖα Ἐλπὶς* (0) μὲ *Συλβίαν, Κολόμπαν, Ἀθανάσιον Διάκον, Τέλλον Ἄγραν, Λορελάϊ, Ἀπηλπισμένην Κόρην, Σουσουράδαν*.—*τὸ Γλυκοχάραμα* (0) μὲ *Ἀθανάσιον Διάκον, Βάρκαν τοῦ Κανάρη, Δωδωναῖον*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Τσούχταρ* (κ' ἐγὼ αὐτὸ ἐσκέφθην·) *Γοργὼ* (εἰμπορεῖς νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ὅλους τοὺς Διαγωνισμούς·) *Ἀρματωλὸν τοῦ Πίνδου* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Νησιωτοπούλαν* (ἔδωσα τὰ 8 φρ. εἰς τὸν κ. Ξ. ὁ ὁποῖος σ' ἐνέγραψεν εἰς τὸ «Θέατρόν» του· σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὰς ἐνεργείας·) *Ἀκακίαν* (ἔστειλα·) *Σαμίαν Ἥραν* (χάρτην τῶν λύσεων ἔστειλα· δεκάλεπτον γραμματόσημον σοῦ χρειάζεται μόνον διὰ τὰς λύσεις ἑκάστου φυλλαδίου τῶν, «Ἑβδομαδιαίων Διαγωνισμῶν»· ὄχι διὰ τὰς λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων·) *Κόμητα τῆς Φέρας* (ὄχι δά! νὰ μὲ «ζαλίζῃς» ὅσον θέλῃς συχνά· δὲν εἶνε ζάλισμα αὐτό·) *Ζεφυρίτιδα* (εὐχαριστῶ, ἔστειλα·) *Ἠρωΐδα τοῦ Σουλίου* (ἡ φωτογραφία ἐλήφθη·) *Πλοίαρχον Νέμον* (εἶχε σταλῆ ἀπὸ πέρισι, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασα νὰ τὸ δημοσιεύσω τὴν ἡμέραν ποῦ ἔπρεπε, καὶ ἔμεινε· φαίνεται δὲ ὅτι ὁ συγγραφεύς, νομίσας ὅτι δὲν τὸ θέλω, τὸ ἔδωσε ἀλλοῦ·) *Κάρμεν* (βραδεῖα ἔστειλα·) *Πανελλήνιον Πόθον* καὶ *Ἑλλάδα τοῦ Ρήγα* (φωτογραφίαι ἐλήφθησαν, βραδεῖα ἐστάλησαν·) *Στεναγμὸν τοῦ Ἀνέμου* (ἔχει καλῶς·) *Λύραν τοῦ Φεραίου* (ἔχει καλῶς·) *Αἰγυπτίαν Ἀριστοκράτιδα* (ἔστειλα ἐκ νέου·) *Ἑλληνικὸν Αἴσθημα* (ἔχει καλῶς· καὶ ἄλλος μοῦ ἔγραψε περὶ αὐτῆς τῆς διαλέξεως τοῦ καθηγητοῦ σας·) *Τὸ Σβυστόμας Κανδῆλι* (δὲν ἐχρειάζοντο τόσαι δικαιολογίαι διὰ τόσον ἁπλοῦν πρᾶγμα· αἱ διευθύνσεις ἀλλάζουν συχνὰ καὶ εἶναι συνηθισμένη· ὁπωσδήποτε μὴν περιμένῃς νἀλλάξετε πάλι σπίτι διὰ νὰ μοῦ ξαναγράψῃς·) *Μινιὸν* (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις· τὸ εἴπαμεν πολλάκις ὅτι πολλοὶ ἔχουν αὐτὴν τὴν πρόληψιν...) *Σημαίαν τοῦ Ἀβέρωφ* (χάρτην λύσεων ἔστειλα· θὰ κάμω καὶ διαγωνισμὸν μεταφράσεως ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ·) *Ὑἱικὴν Στοργήν* (ἔστειλα ἐκ νέου· σὺ λοιπὸν... εἶχες ἀποθάνῃ;) *Ἄγρε-Σῶσε* (ἔστειλα·) *Θαλῆν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ τέτοιον κίνδυνον δὲν διατρέχομεν!) *Τρελλόπαιδο τῆς Κερκύρας* (ἔστειλα·) *Θεὰν Ἐλπίδα* (ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς εἶνε Βολιώτης·) *Βασίλισσαν τῆς Κύπρου* (ἔστειλα·) *Ἄρην, Ἔνδοξον Ἰωλκίδα, Ἑλληνικὸν Αἴσθημα, Ἠχὼ τῆς Καρδιᾶς, Ἁρμονίαν, Γλυκεῖαν Ἑλλάδα, Βιθυνὴν Ἑλληνοπούλαν, Μικρὸ Διαβολάκι, Μικρὸν Δόγην, κλπ. κλπ.*

Εἰς ὅσας ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβον μετὰ τὴν 4 *Ἀπριλίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 131ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Ἀπριλίου — Ἰουλίου.

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 17ης Μαΐου).

[Κατὰ τὰνωτέρω προκηρυχθέντα,—ἴδε σελ. 167,—ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 131ος Διαγωνισμὸς τῶν λύσεων, ὁ ὁποῖος θὰ ἐξακολουθήσῃ μέχρι τέλους Ἰουλίου.]

179. Λεξιγριφος.

Τοῦ σώματός σου μέλος
Μὲ ἄρθρον ἂν ἑνώσῃς
Ἀρχαῖον ποιητήν μας
Εὐθὺς θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀγνώστου.

180. Μεταγραμματισμὸς

Εἶμαι βιβλίον χρήσιμον
Εἰς κάθε σπουδαστήν·
Ἓν γράμμ' ἂν μεταβάλῃς,
Ποσῶς μὴν ἀμφιβάλλῃς
Ὅτι ἓν κράτος γίνεται
Εἰς τὴν Ἀμερικήν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γέρω Δήμου

181. Ἀναγραμματισμὸς

Ὁ Θεὸς τὸν κατηράσθη
Κατὰ τὴν Ἀγίαν Γραφήν·
Ἂν ἀναγραμματισθῇ,
Εἰς μικρὰν ἱστορικὴν
Νῆσον θὰ μεταβληθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκείας Ἐλπίδος

182. Γωνία

```
+******  = Μέγας Γερμ. φιλόσοφ.
*+*****  = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
**+****  = Κράτος τῆς Ἀφρικῆς.
***+***  = Ἥρως ἡμίθεος.
**+****  = Κόρη τῆς Τροιάδος.
*+*****  = Γεωργικὸν ἐργαλεῖον.
+******  = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης.

183. Κρυπτογραφικὸν

```
1 2 3 4 5 6 7 8 =  Ποταμός.
2 1 6 2 8       =  Ποτόν.
3 2 4 2 6       =  Ἄνθος.
4 5 6 1 5       =  Κράτος.
5 3 6 2 8       =  Ποταμός.
6 7 8 8 5       =  Πτηνόν.
7 8 5 1 5 8     =  Προφήτης.
8 5 3 4 7 6 1 5 =  Νῆσος.
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀναγεννητοῦ τοῦ Ἔθνους

184. Κεκρυμμένον Γνωμικὸν

Ἀφαιρῶν τρία γράμματα καὶ συναρμολογῶν τὰ λοιπὰ καθ' ἣν εὑρίσκονται σειράν, σχηματίσε γνωμικὸν ἐκ τριῶν λέξεων :

Μάνη, ἰσθμός, ὅρκος, Πάρος, ἕλος, κτῆσις, ἕλκω, παιδίον, ὅστις.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τρελλολούλουδο τοῦ Κάμπου

185. Ἀκροστιχὶς

Ταρχικὰ γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν μίαν ἀπὸ τὰς Ἐριννύας :

1, Ἀρχαῖος θεός. 2, Θηρίον· 3, Ἡμίθεος· 4, Πόλις τῆς Ἑλλάδος· 5, Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας· 6, Ἀστερισμός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σταγόνος Δρόσου

186. Ἐλλιποσύμφωνον

```
ειηα - ε - οοω
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσυρμάταυ Τελεγράφου

187. Γρίφος

```
          τὶ
       τὶ    τὶ                  εἶν' εἶν'
τὶ   Τ μ'   τὶ      Ροιὰ         εἶν' εἶν'
       τὶ    τὶ                  εἶν' εἶν'
          τὶ                     εἶν'
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παπαγάλου τοῦ Τσάρου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 12

110. Μυστήριον (μῦς, τυρίον.)—111. Λεπτὰ-ἑπτά. — 112. Αἴγιον-Αἰγαῖον. — 113. Χλόη-χολή.

114. Α
ΑΠΟ
ΑΠΟΧΗ
ΑΠΟΛΛΩΝ
ΟΧΛΟΣ
ΗΩΣ
Ν

115. ΥΑΙΝΑ
ΑΥΛΗ
ΙΛΗ
ΝΗ
Α

116. *Πὰν μέτρον ἄριστον* (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχους ἐκ τῶν κάτω, λαμβανομένου ἑνὸς γράμματος ἀριστερόθεν καὶ ἑνὸς δεξιόθεν ἐναλλάξ.)—117. ΧΙΟΣ-ΨΑΡΑ (ΧέοΨ, Ἰδ6Α, ΌσκάΡ, ΣάρΑ.)—118. *Φίλει τὴν ἀλήθειαν κἂν πικρὰ ᾖ.*—119. *Ἔνδεια συγχύζει φρένας* (ἔν διὰ σὺν χῖ - ζη - φρ' ἐν ας.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀρη, θερμῶς εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς σου.—*Γλυκεῖα Ἑλλάς.* *(ΙΒ' .73)*

ΛΥΡΑ ΤΟΥ ΦΕΡΑΙΟΥ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ γραμματόσημα. — Θ ε ὰ ν Ἐ λ π ί δ α. p. r. Χαλκίδα. (ΙΒ',75)

Ὄχι, ἀγαπητὲ Ἄλκι, δὲν θὰ μείνω διὰ πάντοτε εἰς Σῦρον.

ΙΑΚΩΒΟΣ ΚΑΦΕΖΕΖΗΣ

Ἱδρύθη ἐν Χαλκίδι Σύλλογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν **"ΘΡΙΑΜΒΟΣ,,** σκοπῶν τὴν εὐρυτέραν διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὸ Δημοψήφισμα. Οἱ συνδρομηταὶ ἀπευθυντέον εἰς τὸν *Γ. Ι. Τζιώτην* Χαλκίδα. Αἱ συνδρομήτριαι εἰς τὴν *Ἀπηλπισμένην Κόρην* Poste-restante Χαλκίδα. Ζητοῦνται πανταχόθεν δραστήριοι ἀντιπρόσωποι. *(ΙΒ,77)*

Συγχαίρω τὴν ἀγαπητήν μου *Μόνωσιν* διὰ τὸ βραβεῖόν της.—
Ἀπηλπισμένη Κόρη *(ΙΒ', 78)*

Προτείνω ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Εἶμαι Ζακυνθία καὶ Μητρικὴν Στοργήν.*—
Ὀνειρῶδες Βᾶλς *(ΙΒ', 79)*

Εὐχαριστοῦμεν τοὺς πέρυσι ψηφίσαντάς μας.
—*Πανελλήνιος Πόθος,* ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΡΗΓΑ (ὑποψήφιος Δημοψηφίσματοι 1912).

ΚΟΜΜΑ ΤΩΝ ΠΡΑΣΙΝΩΝ

(Μέγας ἀνεξάρτητος Συνδυασμὸς)

Ἀγαπητοὶ Συνάδελφοι! Εὐχαριστῶ ἀναγγέλλομεν ὑμῖν τὴν ἵδρυσιν πανισχύρου κόμματος διὰ τῆς ἑνώσεως διαφόρων συλλόγων καὶ προσώπων συγκεντρούντων κομματικὴν δύναμιν. Σκοπός : Ἡ διάδοσις τῆς Διαπλάσεως, καὶ ἡ συμμετοχὴ εἰς τὸ Δημοψήφισμα, διὰ καταρτισμοῦ ἰδιαιτέρου συνδυασμοῦ τοῦ κόμματος. Οἱ ἐπιθυμοῦντες δὲ νὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς αὐτόν, παρακαλοῦνται δηλῶσαι τὴν ἀσφαλῆ αὐτῶν διεύθυνσιν. Θὰ δοθῶσι μεγάλα βραβεῖα. Δικαίωμα ἐγγραφῆς καὶ συμμετοχῆς εἰς τὸ Δημοψήφισμα δραχμαὶ 2,50 ἐτησίως. Διεύθυνσις : Pierre D. Pascalis, Poste-restante, Athènes.—*Οἱ ἀρχηγοί :*

ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ (ΙΒ',81)

Μάρτυ τῆς Ἐλευθερίας, ποῖα Μ. Μυστικὰ ἐφέρατε καὶ παρεδώσατε εἰς τὸν Ε.Μ; μήπως ἐκάματε λάθος ;
Ἄγκυρα τῆς Εὐτυχίας. (ΙΒ', 82)

Τώρα πιὰ δὲν θὰ πατᾶς στὴ γῆ ἀπὸ τὴ χαρά σου, κὺρ Πρόεδρε τοῦ Συλλόγου «Θρίαμβος» ! —*Τσούχτρα* (ΙΒ', 83)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 17ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 165)

ΑΘΗΝΩΝ : Εὐγενία Λαμπαδαρίου. Ἕλλη Μέμιτσα, Χρυσὸ Παγῶνι, Σκλάβα τῆς Ἠπείρου, Λεωνίδας Κ. Μωραΐτης, Στέφανος Βέρτης, Νικίας Βέρης, Ἰωσ. Κ. Ἀτζιοῦς, Ἰάσων Μ. Ροῦσσος. Γ. Α. Ροῦλός, Βλαδ. Δ. Λαζαρίδης, Ν.Κ.Ζαχαράκης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ : Δημ. Παπανικολάου, Τασοῦλα Λαντσίου, Μιχ. Ν. Ἀμριβός. Στεφ. Χρ. Φίλιππας *Εὐάγ. Ι. Μπαλάφας, Παν. Ι. Μπαρμπαρέσος,* (16, 17) Δημ. Παπανικολάου.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ :

ΒΟΛΟΥ : Δ. Γ. Κούτσικος, Ἰω. Στ. Τσιόγκας, Σπ. Ἐμ. Κάτσικας. Ἀριστ. Σ. Σμπόρος, Δημ. Ε. Κουκάδης, Δημ. Χ. Χριστοδούλου, Π. Δ.Μανώλης, Ι. Ζάμπαλος, Ἀρίστη Ι. Χρυσοβελώνη.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ : Γοργώ, Ἁρματωλὸς τοῦ Πίνδου, Ἀθ. Σ. Γούστης, Στεφ. Ἀντ. Ἀσωνίτης, Εὐάγ. Ἀν. Παπαναστασάτος, Ν. Γ. Ἐλευθέρης (16, 47).

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ : Ἀσημίνα Π. Ρ. Ἀλεξανδράτου.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ : Ἄννα Δ. Σηλυβρίδου, Ἀριστ. Παπαγεωργίου.

ΛΙΜΝΗΣ · Δημ. Κ. Δημουλᾶς, Μιλτ. Γ.Σαββάκης, Εὐαγ. Μπελλάρας.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ · Καίτη Ματοπούλου, Ν. Γ. Πολιμενάκος, Θάνος Παπαδόπουλος.

ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ · Κοραλλία Κ. Καστρίτου, Ξεν. Κ. Καστρίτης.

ΠΑΤΡΩΝ · Ἀνεμώνη, Κ. Ι. Φαρμακίδης, Γιαν. *Β. Παπανικολάου, Ι. Σ. Βασιλείου.*

ΣΠΑΡΤΗΣ · Μαρία Δ. Κουμαντάρου.

ΣΥΡΟΥ · Σπ. Ι. Κολοκούρη, Μαργαρίτα Μ. Ἐβερτ.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ · Δικλοῦς Μενεξές, Κωνστ. Θ. Κριεμάδης.

ΤΥΡΝΑΒΟΥ · Ἀθ. Στ. Παπαγιάννης, Βασ. Τράιπας, Στ. Δ. Καράσσος.

ΥΔΡΑΣ · Ἰωάν. Ν. Γιαννουλίδης, Γ. Ἐμ. Πα*πανδρέας.*

ΧΑΛΚΙΔΟΣ · Ζ. Κ. Βαμβακούλας, Ἀναστ. Π. Παπανασταστίου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ · Γ. Ν. Παπαϊωάννου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ · Ἔνδοξος Ἰωλκίς, Ζεφυρῖτις, Ἄθρα τῆς Μεσογείου, Χρυσαλλίς.

ΔΥΡΡΑΧΙΟΥ · Τὸ Σύνταγμα (15,16).

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ · Β. Θ. Οἰκονομίδης, Μαρία Ἀν. Μπουρνέλου.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ · Ἐλευθερία Καζαμία.

ΚΥΔΩΝΙΩΝ: Ἀθηνᾶ Κ. Δάδαινα.

ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ · Ρεῦμα τοῦ *Βοσπόρου, Θαλῆς,* Ἄψε - Σβῦσε (16,17).

ΜΙΝΙΑΣ · Γ. Π. Πατρίκιος, Λ. Σιδεράτος, (16,17).

ΡΟΣΤΟΒΙΟΥ · Σπ. Ι. Κοντὸς (15).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς : ΒΑΣΙΛ. Θ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ ἐν Ἡρακλείῳ, ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Π. ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ἐν Χαλκίδι καὶ ΚΟΡΑΛΙΑ Κ. ΚΑΣΤΡΙΤΟΥ ἐν Νέῳ Φαλήρῳ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἕκαστος ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου.

Πλεονάζει δρ. 0,20 διὰ τὸν πρόσεχῆ Διαγων.

Οἱ ἀποστείλαντες ἄνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὔτε οἱ ἀποστείλαντες πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον ὀδωμανικὸν 10 παρὰ ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτά· ὥστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρᾶ).

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ *τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1911, κόκκινα μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.*

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.—2266

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :	
Ἐτησία . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος. . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος *Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἀπριλίου 1912* *Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 20*

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÈS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ' *(Συνέχεια)*

— Αἱ κυρίαι σᾶς περιμένουν διὰ νὰ χορεύσουν, κύριε Ριονσαί, εἶπεν ὁ πλοίαρχος, ἐνῷ ἡ κυρία Ζολλιὲ προσέθετε χαμηλοφώνως :

— Πόσον χαίρω διὰ τὴν προαγωγήν σας !

— Εἰς σᾶς τὴν ὀφείλω, εἶμαι βέβαιος, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος εἰς τὸν ἴδιον τόνον, καθήμενος πρὸ τοῦ πιάνου.

Ἔπαιξε μερικὲς σκάλες διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὸ ὄργανον καὶ κατόπιν ἤρχισεν ἕνα βάλς. Ἀλλὰ τὸ ἐξετέλει μὲ τόσην ἔκφρασιν, ὥστε ἀντὶ νὰ τὸ χορεύσουν, ἐστάθησαν νὰ τὸ ἀκούσουν μὲ προσοχήν.

— Κι' ἄλλο ! τὸν παρεκάλεσαν, ὅταν ἐκτύπησε τὴν τελευταίαν συγχορδίαν.

— Διὰ νὰ χορεύσετε ἢ νὰ κούσετε ; τοὺς ἠρώτησεν.

— Διὰ ν' ἀκούσωμε.

— Τότε ἂς δώσωμεν τὸν λόγον εἰς τὸν Διδάσκαλον ! ἐψιθύρισε, παίζων τὰς πρώτας νότας ἑνὸς βάλς τοῦ Σοπέν.

Τὸν ἐκράτησαν ἐπὶ μίαν ὥραν χωρὶς φόβον νὰ ἐξαντλήσουν τὸ *ρεπερτουάρ* του, τὸ ὁποῖον ἐμάντευαν ἀνεξάντλητον.

Ἔπαιζεν ἁπλῶς, ἀφελῶς, χωρὶς τὰ σκέρτσα τῶν ψευδοκαλλιτεχνῶν. Τὰ δάκτυλά του δὲν ἐχόρευαν ἐπιδεικτικῶς ἐπὶ τῶν πλήκτρων, ἀλλ' ἐπετίθεντο μὲ ἀκρίβειαν. Αἱ φίλαι του ἦσαν καταγοητευμέναι· καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν συνωμίλουν περὶ αὐτοῦ χαμηλοφώνως μὲ τὸν κ. Δελάρζ.

Ἐπιτέλους ἐσκέφθησαν νὰ χορεύσουν, ἀλλὰ τότε ἡ κυρία Ζολλιὲ ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὴν θέσιν τοῦ Πέτρου· αὐτὸς ἠρνεῖτο, ἀλλ' ἐκείνη ἐπέμεινε τόσον, ὥστε ὁ νέος ὑπεχώρησεν.

— Ἐπιθυμῶ νὰ χορεύσετε τὴν Ἐλενίτσα μου ποῦ τῆς ἀρέσει τόσον ὁ χορός· δὲν θέλω νὰ χορεύσῃ μὲ ἀγνώστους.

Ἡ Ἑλένη ἦτο κομψὴ καὶ μικροκαμωμένη. Μὲ τὴν τελείαν της ἀνατροφήν, τὴν γλυκύτητά της καὶ τὴν ἀδυναμίαν της, ὑπενθύμιζεν εἰς τὸν Πέτρον τὴν μητέρα του. Διὰ τοῦτο τὸ κοριτσάκι ἐκεῖνο τοῦ ἤρεσε πολύ. Ἦτο ὅμως πραγματικῶς ὡραία, ξανθή, λευκή, ροδοκόκκινη, μὲ ὡραῖα γαλανὰ μάτια καὶ μὲ κάτασπρα δόντια κανονικώτατα.

Ἦτο μεγάλη εὐχαρίστησις διὰ τὸν νέον νὰ τὴν χορεύῃ· καὶ ἡ εὐχαρίστησίς του ηὐξήθη, ὅταν εἶδεν ὅτι κ' ἐκείνη ἐχόρευεν ἀμέμπτως ὅπως αὐτός.

Διεκρίθησαν ἀμέσως εἰς τὴν αἴθουσαν κ' ἐθαυμάσθησαν εἰς τοὺς νέους χορούς, τοὺς ὁποίους μὲ προθυμίαν ἔπαιζεν ἡ μητέρα διὰ νὰ κάμνῃ τὴν φιγούραν της ἡ κόρη.

Ὁ πλοίαρχος Δελὰρζ ἦτο τόσον εὐχαριστημένος, ὥστε δὲν ἔφυγεν ἀπὸ τὴν αἴθουσαν, πρὸς μεγάλην ἔκπληξιν τῶν ἀξιωματικῶν του, οἱ ὁποῖοι ποτὲ ἄλλοτε δὲν τὸν εἶδαν νὰ διασκεδάζῃ.

Πραγματικῶς, ἀφωσιωμένος πολὺ εἰς τὴν γυναῖκά του, ἡ ὁποία ἦτο καλὴ καὶ ὡραία, καὶ ἀγαπῶν τρυφερῶς τὰ δύο του παιδιά, ἐπὶ τοῦ πλοίου ἦτο πάντοτε μελαγχολικός. Σπανίως ἐξεζαρωνε τὸ μέτωπόν του. Μολονότι ἐλάτρευε τὸ ἐπάγγελμά του, δὲν ἐταξείδευε παρὰ μὲ λύπην. Καὶ συχνὰ ἔλεγεν εἰς τοὺς ἀξιωματικούς του :

— Ὁ ναυτικὸς δὲν πρέπει νὰ ὑπανδρεύεται, διότι

«Ἦτο μεγάλη εὐχαρίστησις διὰ τὸν νέον νὰ τὴν χορεύῃ...»
(Σελ. 169, στ. γ')